

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 142 Бер. - Квіт. 2021 №2

ЗМІСТ

"Це чинить на спомин про Мене" 3	3
Буде сказане на спомин про неї .. 5	5
"Та нині Христос воскрес"..... 6	6
Очищення синів Левія 8	8
Благословляючи Бога і проклинаючи людей..... 10	10
Мудрі і нерозумні діви..... 21	21
Час розрахунку 23	23
Св. Павло і Мойсей – великі патрі- оти..... 24	24
Такі не успадкують Божого Цар- ства 25	25
Чи була нечесною поведінка Якова з Ісавом? 27	27
<i>"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1</i>	

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

“ЦЕ ЧИНІТЬ НА СПОМИН ПРО МЕНЕ” МАТВІЯ 26: 17-30

Ці дослідження вибрані для нас заздалегідь. В іншому випадку ми вважали б за краще розглянути подію, пов'язану із завершенням земного життя нашого Господа навесні, приблизно в ту пору, коли це відбулося. Але Правда завжди дорогоцінна для нас і завжди містить корисні уроки.

Ісус був юдеєм і тому був зобов'язаний дотримуватися кожної риси Мойсеєвого Закону. Він прийшов не знищити Закон, а виконати його. Сьогоднішнє дослідження вказує на виконання однієї з рис Закону – Пасхи. Не подумайте, що вона вже цілком виконалася. Ні, але образ вже більш ніж вісімнадцять століть є в процесі виконання, і повне виконання, безсумнівно, як ми віримо, є поруч. Щоб оцінити це дослідження, ми повинні виразно мати в уяві образ:

Близько 3500 років тому Бог визволив народ Ізраїлю від деспотичної влади фараона, царя Єгипту. Фараон раз по раз відмовлявся відпустити народ, воліючи тримати його як власність, як рабів. Раз по раз Бог посилав кари на Єгипет. Під впливом кожної кари фараон каявся і через Мойсея благав Бога про милосердя для себе і звільнення людей від кари. Тим не менше, кожен прояв Божественного милосердя тільки робив більш твердим його серце, аж врешті потрібна була десята кара, найсуворіша зі всіх. Ця кара полягала у виконанні смертного вироку на всіх первородних Єгипту. Але ізраїльтяни в Єгипті були звільнені від її впливу на певних умовах. Кожна сім'я повинна була взяти собі ягня, жодна кістка якого не мала бути зламана. Його кров'ю кропили одвірки дому, а сім'я, зібрана всередині, їла його м'ясо з прісним хлібом і гіркими травами, готова, немов паломники, з палицями в руці вирушити з Єгипту вранці.

ПЕРВОРОДНІ ІЗРАЇЛЮ ПЕРЕЙШЛИ

Коли на основі Божественного вироку тієї ночі були вбиті всі єгипетські первородні, первородні Ізраїлю перейшли, врятувалися. Звідси назва Пасха. І цей обряд, як нагадування про велике благословення Господа для Ізраїлю, було наказано святкувати щорічно на згадку про Божу доброту. Він образно зображував, тобто ілюстрував, ще більшу милість і благословення, яке прийде.

Трохи пізніше ці врятовані первородні були замінені на одне з племен – Левія. Після цього левити були первородними, які перейшли, і були особливо присвячені Богу та його службі.

ПОЗАОБРАЗНЕ ВИКОНАННЯ

Події з ізраїльтянами та їхніми первородними були цілком реальними і насправді дуже цікавими для них. Але вони ще більш цікаві для християн, які є позаобразом і зараз зазнають переходу. Під християнами ми не маємо на увазі всіх, хто вважає себе ними, ані всіх, хто відвідує Церкву, навіть регулярно. Ми маємо на увазі лише нечисленних святих, які покликані зараз, проходять випробування щодо вірності Господу і вірою переходять від смерті до життя. Вони по-біблійному названі “Церквою первородних, записаних на небі” (Євр. 12: 23, Хом.). Як після врятування, тобто переходу первородних, відбулося визволення народу Ізраїлю з Єгипту, так, відповідно, Божественне благословення прийде на світ людства безпосередньо після завершення “Церкви первородних” – одразу після їхнього переходу від смерті до життя силою Першого Воскресіння. Якщо є клас первородних, то це означає, що буде клас тих, які народяться пізніше. Таким чином Святе Письмо скрізь виразно

навчає, що нинішній поклик, випробування, тестування, перевірка та остаточне нагородження Церкви не буде кінцем Божественного милосердя для людства, а навпаки, буде тільки його початком: оскільки про святих сказано як про “Церкву первородних”, тобто, як говорить апостол, про “первістків Його створінь” (Хом.), то це дає нам запевнення, що наступні плоди так само є частиною Божественного Задуму.

Серед левитів були кілька груп, які представляють різні ранги та ступені Церкви Христа. Але головною групою, тобто частиною левитів була священницька сім'я Аарона, так само як існує особливий клас серед позаобразних левитів, нечисленні вірні, відомі в Писанні як Царське Священство.

ПОЗАОБРАЗНЕ ЯГНЯ ТА ЙОГО КРОВ

За днів Ісуса настав час для виконання позаобразу Пасхи. Сам Ісус мав бути цим Пасхальним Ягням. Вірою заслуга Його жертви, Його кров, мала бути покроплена на одвірки сердець Його народу, а Його плоть, заслугу Його земної досконалості, треба було їсти, тобто привласнювати у своєму розумі. Разом із цим треба було їсти прісний хліб Божественних обітниць та гіркі трави випробувань і негараздів, а також пити вино, кров винограду, що символічно зображує участь з Ягням у Його безчесті та стражданнях.

Божий Агнець, Ісус, позаобразний Пасхальний Агнець, був забитий майже дев'ятнадцять століть тому, безпосередньо в річницю забиття образних ягнят. Жертва Ісуса не потребувала повторення, бо вірою ми всі кропимо цією ж кров'ю сьогодні, і в наших серцях ми годуємось заслугою тієї ж земної жертви, і маємо вдосталь гірких трав переслідування та п'ємо кров – розділяємо дух Учителя та Його нагороду страждань заради праведності.

Небагато хто оцінив ці привілеї протягом усіх дев'ятнадцяти століть – загалом тільки “Мала Черідка”. Також небагато хто заздрить їхнім нинішнім труднощам. Небагато хто оцінює, якою великою буде їхня нагорода та благословення у прийдешньому житті. У той час, замість страждань з Христом, вони царюватимуть з Ним у славі, честі та безсмерті.

“ЦЕ РОБІТЬ НА СПОМИН ПРО МЕНЕ”

Ісус, збираючись розпочати виконання цього образу, вмираючи як позаобразний Пасхальний

Агнець (Христос – наша Пасха, заколена за нас, 1 Кор. 5: 7), встановив для Своїх послідовників щорічне пригадування, яке в їхньому розумі мало зайняти місце образу і постійно нагадувати їм про великий Позаобраз. Замість буквальної плоті ягняти Учитель використав хліб, замість крові – плід винограду і, замість подальшого пригадування образу, Він вказав на те, що це треба робити на спомин про позаобраз (“Агня Божого, що на Себе гріх світу бере”) і про пасху, якої досягає Церква первородних як передумови великих благословень для Ізраїлю та всіх родів землі.

Наш Господь як юдей був зобов'язаний дотримуватися образної пасхи, споживаючи буквально ягня і т. д. Але після цієї пасхальної вечері Він встановив пам'ятку з хлібом і плодом виноградини на згадку про Себе, яка заміняла попередню, кажучи: “Прийміть, споживайте, це тіло Моє! І взяв Він чашу, і, вчинивши подяку, подав їм, і пили з неї всі. І промовив до них... Поправді кажу вам, що віднині не питиму Я від плоду виноградного до того дня, як новим буду пити його в Царстві Божім”, – до Його другого приходу в силі та великій славі, щоб прийняти Церкву як Свою вибрану Наречену та Співспадкоємицю у Своєму Царстві і пролити рясні дощі благословень на Ізраїль і через Ізраїль на весь світ людства.

ЮДА, САМОЛЮБНИЙ ЗРАДНИК

Наближалася година зради. Учитель, завдяки силі, невідомій нам, знав, хто Його зрадить і т. д. Представивши цю річ Дванадцятьом, Він сказав: “Один із вас видасть Мене”. Кожен запитував: “Чи не я?” Навіть Юда нахабно кинув виклик знанню Учителя про свій облудний шлях і сказав: “Чи не я?” Відповідь була: “Саме так, як ти сказав – ти запроданець”. Божественний задум здійснювався через зрадника, і виконувалися слова Писання, які говорили, що Він буде проданий за тридцять срібняків. Але збіг цих обставин хоча й свідчить про Божественне знання задалегідь, зовсім не означає, що Бог якимось чином підштовхував до такої зрадницької поведінки. Звідси висловлювання: “Горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина!” З цього погляду ми повинні розуміти, що для Юди немає ніякої надії на майбутнє життя. Його жаль, і передсмертна мука ніяк не

могли зрівноважити те щастя, яким він насолоджувався напередодні.

У ЦАРСТВІ МОГО ОТЦЯ

Даючи учням хліб, який представляв Його плоть, і чашу, яка представляла Його кров, Учитель образно запропонував їм виправдання та освячення, і, як пояснив Святий Павло, зробив

навіть більше – запропонував їм участь з Ним у стражданнях тепер і в славі майбутнього (1 Кор. 10: 16, 17; Мт. 26: 29). Позаобразом чаші у її вищому сенсі стане нова радість Царства, яку всі вірні в Христі ділитимуть з великим Царем слави, коли Він візьме для Себе Свою велику владу та царювання.

R4703 (1910 p.)

БУДЕ СКАЗАНЕ НА СПОМИН ПРО НЕЇ МАТВІЯ 26: 1-16

Заголовний текст:

“Що могла, те зробила вона” (Марка 14: 8).

В одному з попередніх досліджень ми розглянули триумфальний в'їзд Великого Учителя в Єрусалим на віслику, коли Він представ перед народом Ізраїлю як його Цар, на знак виконання пророцтва Захарії 9: 9-12. Це було за п'ять днів до Пасхи. Кілька днів Ісус навчав у храмі, приходячи на ніч до дому Лазаря, Марти і Марії до Віфанії. Він знав, чого очікувати – що Його година настала. Він знав, що вже тоді первосвященики й старші народу думали, як Його знищити, і вагалися, щоб це не викликало заворушень. Їхнє обурення проти Великого Учителя полягало в тому, що Він учив не так, як вони, і що Його вчення мали набагато більшу силу впливу на натовп, ніж усі їхні вчення разом узяті. Злоба, заздрість, ненависть об'єдналися, щоб затаврувати Його як самозванця і відправити на смерть “для користі справи”.

Вечеря у Віфанії, про яку йде мова в цьому дослідженні, могла бути в ніч перед зрадою нашого Господа, за два дні до свята Пасхи. Але, на загальну думку, це сталося в суботу ввечері, напередодні триумфального в'їзду в Єрусалим. Однак це не має значення. Така вечеря була. На ній були присутні Ісус і Його учні. Під час вечері до Нього підійшла жінка з алябастровою пляшечкою дуже дорогих парфумів. Вона вилила їх Йому на голову, і вся кімната наповнилася солодким ароматом. Цією жінкою була Марія, сестра Лазаря і Марти.

Інша розповідь показує, що протест учнів проти цього марнотратства був спровокований Юдою, скарбником маленької громадки учнів Господа. Іван зауважив, що той був злодієм і носив скриньку, і натякнув, що його більше цікавили гроші, ніж бідні, і що його згадка про

бідних була просто вивертом. Але Великий Учитель докорив Своїм учням, кажучи: “Чого прикрість ви робите жінці? Вона ж добрий учинок зробила Мені... Бо, виливши миро оце на тіло Моє, вона те вчинила на похорон Мій. Поправді кажу вам: де тільки оця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона” (Мт. 26: 10-13). Яким уважним був Великий Учитель! Яким співчутливим! Як він цінував усе, що робили для Нього!

“ЩО МОГЛА, ТЕ ЗРОБИЛА ВОНА”

Господь, відповідно до всіх учень та прикладів Святого Письма, відмовляється визнавати жінку в якості вчителя релігії в Церкві серед Своїх послідовників. Жодна жінка не отримала місця серед дванадцяти апостолів – навіть тоді, коли сімдесят євангелістів були послані з простим посланням, яке будь-яка жінка могла передати так само вміло, як будь-який чоловік, або навіть краще. Навіть на цю місію Він не послав жінок або інших представниць цієї статі. У Писанні чоловік є образом Господа; жінка – образом Церкви. Це не відповідало б образу, якби Церква була наставником, а Господь – учнем. Отже, жінці не слід було би доручати представляти Господа. Тому жінки як вчителі в Церкві не мають повноваження в Біблії для цієї посади. Ми читаємо, що змій спокусив матір Єву і зробив її вчителькою неправди для чоловіка. Ми читаємо, що злі духи використовували молоду жінку в якості медіума, щоб оповістити про апостолів. Але ми не знаходимо жодного Божественного схвалення для жінки як учителя в Церкві, і молода жінка, яка діяла під впливом духа віщування і намагалася проповідувати Христа та апостолів, отримала докір від апостола Павла, і дух віщування був вигнаний геть.

Однак все це не свідчить про те, що Ісус або апостоли були невічливі по відношенню до жінок або не цінували якостей їхнього серця і розуму. Зовсім навпаки. Серед послідовників Господа було багато “шляхетних жінок”, і Його особлива любов до Марії та її сестри Марти докладно згадується. Давайте навчимося уроку з Книги і не будемо намагатися вчити Книгу.

“ВБОГИХ ВИ МАЄТЕ ЗАВЖДИ З СОБОЮ”

Наш Господь, відповідаючи на аргумент Юди, що миро слід було продати за велику суму заради вбогих, відповів: “Вбогих ви маєте завжди з собою”. Коли захочете, можете робити їм добро; але Мене ви маєте не завжди. Бідність є обов’язковим фактором суспільного ладу в даний час, тому що в нашому занепалому стані (як людського роду) одні мають більш блискучий розум, ніж інші, і егоїзм є загальним правилом. Отже, до кінця панування гріха і смерті далі будуть бідні. Тому благословення супроводжує кожен хороший вчинок, кожне благородне прагнення допомогти будь-якому представнику людства досягти більш високих і кращих умов розумово, морально і фізично. Згодом вбогих більше не буде, тому що в умовах Царства замість егоїзму правлячим принципом

буде любов. Під Месіанським правлінням праведність швидко стане повсюдною. Божа воля в кінцевому підсумку повинна виконуватися на землі так, як вона виконується на небесах.

“МЕНЕ НЕ ПОСТІЙНО ВИ МАЄТЕ”

Так було і з Учителем. Минуло небагато часу, і Він пішов від них, коли вознісся до правиці Отця. Той самий принцип переважає і стосовно послідовників Господа, званих “членами Його Тіла”. Все, що ми можемо зробити для цих членів, Великий Голова розглядатиме як зроблене для Нього. Тому завжди потрібно робити добро всім людям у міру можливості, але також завжди потрібно робити добро “зокрема рідним у вірі” (Хом.). Вони завжди повинні бути на першому місці в наших думках.

Дух егоїзму в Юді вів його від однієї міри зажерливості до іншої, поки він не був готовий продати свого Учителя ворогам. На жаль, якою страшною силою зла є егоїзм! Як багато є тих, хто готовий обміняти Правду на мирські блага або достаток! Ті, хто в значній мірі володіє духом Правди, повинні остерігатися, бо егоїзм, якщо йому слідувати, веде до Другої Смерті.

R4702 (1910 p.)

“ТА НИНИ ХРИСТОС ВОСКРЕС” МАТВІЯ 28: 1-20

“Тото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку” (Матвія 28: 20).

СВЯТЕ Письмо подає дуже конкретні подробиці смерті Ісуса та Його поховання в новому гробі Йосипа, де раніше ніхто не був похований, а також запечатання гробу та встановлення варти, щоб тіло не викрали вночі. І хоча ці речі нам цікаві, вони тепер, мабуть, не мають того ж значення, яке мали тоді, коли були написані. З такої перспективи ми схильні більше запитувати про загальний характер учнів Ісуса, які звістили про Його воскресіння, ніж цікавитися детально всіма переліченими ними подробицями. У широкому значенні ми кажемо: якщо характери апостолів здаються нам задовільними, ми готові повірити їм на слово щодо воскресіння Ісуса та Його наступних з’явлень. З іншого боку, якби вони були поганими людьми або ще якимось не заслуговували на довіру, жодні

подробиці щодо гробу, сторожі, печаток тощо не були б для нас задовільними, оскільки хитрі та вигадливі люди могли створити історію, яка б відповідала їхнім бажанням.

Але не так було в часі смерті та воскресіння нашого Господа. Тоді було надзвичайно важливо, щоб кожна дрібниця була чітко зазначена. Наприклад, частини трьох днів і ночей були для них неістотними через слова Ісуса, які вони пам’ятали. Він порівнював час Своєї смерті з часом, коли Йона знаходився в череві кита. Сьогодні дехто схильний чіплятися до цього і стверджувати, що Ісус помер у четвер, а не в п’ятницю. Однак усі можуть погодитися, що для нас не має значення, в якому дні тижня Він помер, ані скільки годин Він пробував у гробі – сімдесят дві години з точністю до хвилини чи менше. Для нас важливе питання: Чи Він помер? Чи Він встав із мертвих? Чи Його

жертвна смерть становила якусь цінність з Божественного погляду, і як ця цінність, або заслугу можна застосувати за людство, і чи ми отримали користь з неї, виходячи з Божественних умов?

“ТРЕТЬОГО ДНЯ ВІН ВОСКРЕС”

Ми погоджуємось з більшістю християн, які протягом багатьох століть вважали, що Ісус перебував у гробі частину трьох днів та ночей, що Він помер у п'ятницю пополудні і встав із мертвих вдосвіта в неділю. Але ми не сперечаємось. Хто хоче, нехай вірить, що Він помер у четвер чи в середу, чи у вівторок, чи в інший день; це неістотна річ. Найважливіша річ: “Він завжди живий, щоб за нас заступитись” (Рим. 8: 34). Камінь при вході до гробу не був великим валуном, як багато хто думає, а мав форму колеса і був схожий на великий жорновий камінь. Він рухався в пазі, але, будучи важким, був громіздким, і жінкам, як сказано, було важко з ним впоратись.

Зажурені друзі Ісуса на той час не усвідомлювали того, чого Він навчив їх про Своє розп'яття та наступне воскресіння. Тому вони були здивовані кожною річчю, що трапилася з Ним того насиченого подіями [R4714] недільного ранку. Ангел з'явився у сліпучому сьйві, щоб його не прийняли за людину. Він розповів жінкам, які принесли пахощі для бальзамування тіла Господа, що їхній Учитель встав із мертвих – що Він уже не мертвий; що вони побачать Його в Галілеї; що про це треба розповісти Його учням. По дорозі Ісус зустрів їх і відкрився їм. Інша розповідь говорить, що Марія, відокремившись від інших, зустріла Ісуса наодинці і, прийнявши Його за садівника, запитала, куди забрали тіло. Тоді Ісус відкрився їй. Впізнавши свого Учителя, вона обхопила Його ноги, ніби боячись, що Він залишить її. Але, повівшись не так, як раніше, Він сказав: “Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця... Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого”. Замість того, щоб затримуватись і розмовляти зі Мною, поспіши розповісти Петру та іншим про Моє воскресіння. Яким дбайливим був Учитель, згадавши Петра по імені, щоб той не відчув, що його назавжди відкинули через те, що він зрікся Учителя!

Протягом сорока днів Ісус був зі Своїми учнями, і за цей час, судячи з різних розповідей, Він з'явився сім або вісім разів. Раз Він з'явився як садівник, раз – як подорожній двом учням, які йшли до Еммаус. Знову Він з'явився на березі Галілейського моря кільком учням, які тепер вирішили повернутися до рибальства. Вони знали, що це Ісус, але Він був інший, ніж перед тим. Однак, читаємо, що вони не наважились запитати Його. Знову Він з'явився близько п'ятистам віруючих у горах Галілеї і, врешті, як було домовлено, зустрівся з одинадцятьма на вершині Оливної гори і здійнявся вгору з-перед їхніх очей, і хмара прийняла Його. Лише двічі, сказано нам, Він з'явився зі слідами від ран на руках і боці, проколеному списом. І в цих двох випадках нам виразно сказано, що Він з'явився серед них, коли двері були зачинені, а потім знову зник з-перед їхніх очей.

Так Ісус продемонстрував Своїм учням факт, що Він уже не мертвий, а живий, і на додаток продемонстрував ще інший, не менш важливий факт, а саме, що Він вже не людина, а духовна істота. Як говорить св. Петро, Він був “умертвлений тілом, але оживлений у дусі” (Хом.). Були вжиті всі заходи, щоб дозволити їхнім природним розумовим здібностям збагнути духовні істини, явлені їм щодо воскресіння та вознесіння Ісуса. Через десять днів після Його вознесіння, на п'ятдесятий день після Його воскресіння, прийшов святий Дух і відразу продемонстрував, що Відкупитель живий, що Він з'явився в присутності Бога на духовному рівні, і що Його жертва представлена Богу і прийнята Ним. На основі Його жертви та приписання Його заслуги учням, [R4714] жертви, які вони принесли в Його імені, були прийняті, і вони були зачаті святим Духом, щоб також стати Новими Створіннями та мати участь у Його Царстві та славі.

ЙОГО СМЕРТЬ І ВОСКРЕСІННЯ БУЛИ ПОТРІБНІ

Немає потреби сперечатися в тому, яка подія була найважливіша – смерть Ісуса чи Його воскресіння з мертвих. Обидві були однаково важливі. Коли б Він не помер, не було б основи для примирення Адама та його роду, засуджених на смерть. Коли б Він не встав, не було б кому застосувати заслугу Його жертви. Коли б Він не

встав, не було би жодного поклику Церкви під час Євангельського віку, щоб стати Нареченою Христа. Також не було би користі від обіцяного Посередницького Царства, яке повинно бути встановлене в Його Другому приході для благословення Ізраїлю та світу.

Саме так Ісус пояснив двом учням, з якими йшов до Еммаус у день Свого воскресіння, кажучи: О повільного серця, щоб повірити всьому, що Бог сказав у Законі та в Пророках! Хіба не потрібно було, щоб Месія помер і встав із мертвих, щоб у Його імені проголошувалося покаяння та відпущення гріхів? Як можна було запросити когось прийти до Бога, якщо не був відкритий шлях, якщо не була дана ціна викупу? Той, хто може чути це послання і прийняти його, відповідно може бути запрошений покаятись у гріху, змінитися і жити всупереч тенденціям своєї упалої природи, оскільки, роблячи це (через Відкупителя), він може досягти вічного життя. І коли б він запитав: а як щодо речей минулого, то відповідь була би такою ж: Бог подбав про відпущення гріхів через заслугу жертви Свого єдиного Сина.

Одинадцять апостолів отримали доручення: “Тож ідіть та робіть учнями людей з усіх народів” (в. 19, WTB). Це не означало, як деякі припускають, наказу наvertати світ. Це означало, що вони повинні робити учнями людей усіх національностей, а не так, як раніше, тільки юдеїв. І наказ Учителя був виконаний. Його учні, послідовники були знайдені серед усіх народів. І як Ісус не сказав: “Навертайте

всі народи”, так і євангельське послання цього не робило. Ті, хто приймав учнівство, мали христитися Христовим хрищенням в ім’я, тобто з уповноваження Отця, Сина і Святого Духа. Загалом це була лише “Мала Черідка” (Лк. 12: 32). Але їм належить “високе покликання” до співспадкоємства в Його Царстві, яке незабаром має благословити світ.

Але навіть цей дозвіл робити учнями людей з усіх народів не міг початися одразу і не почався. Протягом трьох з половиною років після хреста Євангельське послання, на знак виконання Божественного пророцтва, перебувало осторонь поган, доки двері до цього Високого покликання не були відкриті для них св. Петром, коли Корнилій першим увійшов у них.

Всім учням Ісуса було сказано наслідувати Його, брати Його за зразок і приклад. Будь-які вказівки, які суперечать цьому, суперечать словам Великого Учителя. Він сказав: “І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку”. Він перебував зі Своїми вірними послідовниками, щоб благословляти їх, втішати, зміцнювати, спілкуватись із ними, пильнувати їхні найвищі інтереси, хоча часто ціною їхніх щоденних інтересів. І ця обітниця Його Слова, провіденціального керівництва мала тривати аж до кінця Віку. Тоді Він знову мав прийти особисто та офіційно звеличити Свою Церкву, встановити Своє Царство, благословити Ізраїль постановами Нової Угоди і таким чином благословити світ людства.

R4713 (1910 p.)

ОЧИЩЕННЯ СИНІВ ЛЕВІЯ

“І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з’явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг. І Він сяде топити та чистити срібло, і очистить синів Левія, і їх перечистить, як золото й срібло, і будуть для Господа жертву приносити в правді” (Малахії 3: 2, 3).

Ми розуміємо, що цей вираз стосується виявлення нашого Господа у першому приході та протягом Євангельського віку. Він з’явився в тому сенсі, що Його могли упізнати ті, хто був у правильному стані серця, щоб Він міг допомогти

їм іти Його слідами. Але Він особливо виявляє Себе їм зараз. Юдеї у Його першому приході чекали на більшого Посередника, ніж Мойсей, який був посередником старої Угоди Закону. Мойсей сказав їм: “Господь Бог вам Пророка [Великого Месію] підійме від ваших братів, як мене; у всім Його слухайтеся, про що тільки Він вам говоритиме! І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 22, 23). Отже, вони чекали на цього Великого Месію, більшого Посередника Нової Угоди.

Єгова сказав: “Ось Я посилаю Свого ангела,.. ангела заповіту, Якого жадаєте”. Ви очікуєте більшого, ніж Мойсей; але коли прийде більший, це буде означати суворіше випробування і перевірку. Згаданий вище текст не означає, що Він перечищатиме буквально срібло та буквально золото, але що Він буде перечищати Божий народ. Цей народ буде звільнений від жужелиці, щоб приносити Господу прийнятну жертву. Ці сини Левія у позаобразному значенні є домом віри. Вони сказали, що будуть приносити жертву Господу – “повіддають свої тіла на жертву живу”. Ті, хто віддає себе цілковито, будуть священиками, а Великий Месія буде Первосвященником. Вони принесимуть Господу прийнятну жертву в праведності.

Ця праця тривала протягом усього цього Віку. А оскільки ми зараз є в кінці Віку, то прийшли більш вирішальні випробування і будуть приходити далі, поки Господь не завершить розвиток цього духовного дому Левія, позаобразних Священиків та позаобразної Великої Громади.

Цей текст стосується всього з’явлення Месії, яке почалося в Йордані. Його з’явлення досягне кульмінації в Його славному об’явленні в Його другому приході. Месія, Голова цього більшого пророка, ніж Мойсей, був піднятий першим. Потрібен весь Євангельський вік, щоб підняти Тіло цього більшого Посередника та позаобразного Мойсея. [R4709]

ВІН ЦІЛКОВИТО ПЕРЕЧИСТИТЬ СВІЙ НАРОД

Слова “І хто встоїть, коли Він з’явиться?” не слід розуміти, що всі будуть стояти під час його з’явлення. Будуть деякі, які вважатимуть, що вони стоять, натомість вони взагалі не перебуватимуть в Господній милості. Та зміст цього тексту, на нашу думку, наступний: “Хто встоїть у випробуванні в часі Його з’явлення?” Наприклад, у першому приході Він прийшов до Своїх, до юдейського народу, але вони відкинули Його і розп’яли. Було лише кілька тих, хто встояв у випробуванні. Іван Христитель сказав: “І перечистить Свій тік: пшеницю Свою Він збере до засіків” (Мт. 3: 12). Ми розуміємо, що цей текст був посиленням на згадану працю перечищення. Аналогічним чином сьогодні, у цей жнивний час, більш повно, ніж протягом віку, є екзаменування, випробування та перевірка

Господнього народу. Хто встоїть у випробуванні, щоб довести, хто саме є Божим народом? Зараз Господь визначає, хто є посвяченим класом.

Бачимо, що в першому приході лише останок юдейського народу прийняв Ісуса як позаобразного Посередника Нової Угоди, коли Він почав випробовувати клас левитів, перевіряти їх. Аналогічним чином, сьогодні ми бачимо, як номінальна церква відпадає, виявляється невідповідною в багатьох відношеннях – не йде на вічні муки, ані на Другу Смерть, а радше показує, що не всі заслуговують на те, щоб бути серед священиків або левитів. Ми не повинні забувати, що Євангельський вік є для того, щоб знайти священиків та левитів, щоб приготувати їх як служителів Нової Угоди, яка має бути для всіх людей через них.

Ми розуміємо, що в цій картині Господь, правдоподібно, використав два метали (обидва дорогоцінні, але один більш дорогоцінний, ніж інший), щоб представити священиків та левитів – “Малу Черідку” та “Велику Громаду”. Ми також розуміємо, що Нова Угода була у процесі інавгурації весь цей Євангельський вік, але ця Угода принесе користь Ізраїлю та світу лише в Тисячолітньому віці. По-перше, вони повинні мати Посередника. Цей Посередник мав початися з Господа Ісуса Христа, Первосвященника. Тоді, у Божому порядку, до Нього мало додатися священство, з якого усі мали бути позаобразними левитами, служителями, слугами Нової Угоди. Їхня виправдана людська природа становить принесені “кращі жертви”, після завершення яких у кінці цього Євангельського віку все буде готове (священство, левити, а також кров Нової Угоди), щоб бути представленим Справедливості, а потім дати благословення Посередницького Царства Ізраїлю, а через Ізраїль усім людям.

Хтось може запитати, що означає згаданий вираз “принесити в праведності”? Принесенням, яке зараз здійснюється для Бога, є принесення Церкви – “повіддавайте ваші тіла на жертву живу” (Рим. 12: 1). Первосвященик очищає ці члени Свого Тіла, надаючи їм необхідного досвіду день у день, щоб вони щораз більше вивчали волю Бога – повніше віддавали земні речі і здобували подобу характеру нашого Господа Ісуса. Це перечищення не приходить все одразу, завершуючи принесення. У наших повсякденних

випробуваннях приходять покарання від Господа, щоб Його воля могла виконатися в нас більш досконало. Він дає нам ці випробування щодня, і ми, отримуючи їх, можемо дізнатися, яка Його воля, щоб довершити принесення в праведності, яке почалося.

Якщо запитати, як ми можемо бути членами Великого Очищувача і в той же час належати до цієї громади левитів, яку він очищає, ми відповідаємо, що це картина, яка постійно з'являється перед нами у Святому Письмі, – що Христос є Головою Тіла в офіційному значенні, а ми вважаємося членами Його Тіла навіть ще до того, як повністю і остаточно є прийняті як такі в “Першому Воскресінні”. Голова перейшов до слави, і ми повинні бути з Ним. З часу

нашого прийняття та зачаття святим Духом ми вважаємося членами Його Тіла в очікуваному значенні, на основі припущення, що ми вчинимо певним наше покликання та вибір. Також, в іншому сенсі цього слова, Господь використовує тих, кого Він очищає, як співробітників з Ним і дає їм частку в служінні примирення. Частина праці очищення відбувається серед тих, хто є наставниками братів, і триватиме до часу, коли, як каже апостол, усі вони досягнуть повного зросту Людини в Христі (Еф. 4: 13). Отже, зараз праця очищення, зростання Тіла Христа триває – продовжується використання різних членів Тіла на основі того факту, що наш Господь є Головою Тіла.

R4708 (1910 p.)

БЛАГОСЛОВЛЯЮЧИ БОГА І ПРОКЛИНАЮЧИ ЛЮДЕЙ

“Та не може ніхто із людей язика вгамувати, він зло безупинне, він повний отрути смертельної! Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаєм людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було” (Якова 3: 8-10).

Ці слова натхненного апостола адресовані “братам”, не світу. Справді, все Послання адресовано Церкві. Факт, що на початку Яків адресує його “дванадцятьом племенам, які в Розпорошенні”, цьому не суперечить. Ми повинні пам'ятати, що дванадцятьом племенам Ізраїлю, природному насінню Авраама, спочатку належала велика Угода, тобто обітниця Бога, дана Аврааму. Отже, по природній спадковості Божа оферта, тобто пропозиція благословити світ, належала тілесному Ізраїлю як Божественному знаряддю, якщо він відповідатиме Божественним умовам. Але одна з Божественних умов полягала в тому, що він повинен мати віру Авраама і не повинен вважатися обіцяним Насінням Авраама без цієї віри, оскільки Авраам мав бути Батьком Вірних.

Наш Господь і апостоли чітко виклали в Новому Завіті як і чому природний Ізраїль як народ був відламаний від спадщини під цією Угодою. Апостол, представляючи цю обітницю як корінь оливи, змальовує всіх ізраїльтян як гілки, які виростають з цього кореня, і говорить,

що багато (переважна більшість) природних гілок були відламані, і що лише в останка в першому приході знайшлася віра Авраама, і вони були прийняті нашим Господом як члени дому синів (Ів. 1: 12).

Апостол далі пояснює, що відкинення невірних з природного Ізраїлю залишило відкритим шлях, щоб прищепити на місце відламаних гілок декого з поган, які мали віру Авраама. І це, бачимо, було завданням Євангельського віку – прищепити до первісного кореня обітничі віруючих з-поміж поган, які колись були без Бога і не мали надії у світі, чужих для громади Ізраїлю, які тепер наблизилися, приєдналися до Христа, а через Нього приєдналися до Авраамового кореня обітничі, ставши спадкоємцями всіх його багатств та товщу (Еф. 2: 12, 13; Рим. 11).

Таким чином, бачимо, ці Духовні Ізраїльтяни стають справжніми ізраїльтянами з Божественного погляду, фактичними спадкоємцями Авраамової Угоди, тобто обітничі, хоча ми також бачимо, і це ще має виконатися, певні ласкаві земні обітничі для природного Насіння Авраама. Тим не менше, вони випустили з уваги, втратили як народ, як люди, велику нагороду, як про це говорить апостол: “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи” (Рим. 11: 7).

Отже, “Дванадцять племен” Ізраїлю мали обітницю, дані їм, які стосуються не лише їх, а й особливо Духовного Ізраїлю, який вони зображували. Натомість первісний вибір, тобто призначення, Богом Авраамового насіння, якого повинно бути 144 000, або 12 000 з кожного племені, все ще актуальний. Відповідно, кожен прийнятий з-поміж поган і вщеплений у цей корінь Авраамової обітниці займає, як вважається, місце однієї з відламаних гілок з різних племен.

Коли Євангельський вік закінчить свою працю, тоді серед Духовного Ізраїлю – “священства царського, народу святого, люду власності Божої”, який мав звіщати чесноти Того, Хто покликав їх із темряви до дивного світла Свого – не буде ані одного більше, ані одного менше, а тільки первісне, вибране, наперед призначене число, де на місце кожного “відламаного” природного ізраїльтянина буде один “прищеплений” з поган. Саме так згадується Церква в Об’явленні 7: 3-8. А про печатання Церкви – що її буде стільки-то з кожного племені – говориться з тим натяком, що всі з неї будуть “попечатані... на їхніх чолах”, перш ніж великий час утиску прийде на світ.

Отже, треба пам’ятати, що Послання Якова було адресоване цим справжнім ізраїльтянам, прищепленим до кореня обітниці, які зайняли місце природних ізраїльтян. З цим погоджуються слова апостола Павла: “Бо не всі ті ізраїльтяни, хто від Ізраїлю” (Рим. 9: 6, 7). І ще: “Бо не той юдей, що є ним назовні, і не то обрізання, що назовні на тілі, але той, що є юдей потаємно, духово, і обрізання серця духом” (Рим. 2: 28, 29). Ще є слова нашого Господа, адресовані Його Церкві: “Ось Я зроблю, що декого зі зборища сатани, із тих, що себе називають юдеями, та ними не є, але кажуть неправду...” (Об. 2: 9; 3: 9).

Наш Господь визнавав ту саму відмінність між природними та справжніми ізраїльтянами. Приймаючи Нафанаїла, Він сказав: “Ото справді ізраїльтянин”. Ці два Ізраїлі, по плоті та по Духу, були зображені в Ісаку та Ізмаїлі, а також, як говорить апостол, в Якові та Ісаві (Рим. 9: 8-13, 22-33). У кожному випадку спадкоємець обітниці був молодшим братом, що ілюструє,

що Духовний Ізраїль буде розвиватися після природного Ізраїлю і займе його місце як спадкоємець головних благословень, згаданих в Авраамовій Угоді. Однак ми повинні пам’ятати, що в образі благословення було в кожному випадку дано також старшому брату. Так само в позаобразі. Хоча Бог призначив Христа бути спадкоємцем усього і покликав Церкву як Його Наречену, щоб вона стала співспадкоємицею у всьому, Він, тим не менше, подбав про те, щоб благословення потекли від них до земного насіння, а через останнє до всіх родів землі (Рим. 11: 26-33).

Чітко з’ясувавши, що апостол звертається до Церкви, давайте розглянемо вражаючі слова нашого тексту і спробуємо переконатися, в якому значенні їх слід розуміти. Якщо виявиться, що в якомусь сенсі чи в якійсь мірі це стосується нас особисто, ми, звичайно, швидко відгукнемося на навчання Духа і виправимо такий злий стан.

ХРИСТІЯНИ, ЯКІ ПРОКЛИНАЮТЬ ЛЮДЕЙ СВОЇМ ЯЗИКОМ

Ми можемо легко побачити, як дає зрозуміти апостол, що народ Бога благословляє Його ім’я своїм язиком, віддає Йому хвалу. Він робить це в молитві; він робить це у своїх гімнах хвали; він робить це, розповідаючи Його Правду і свідкуючи про Його провидіння для нього. Одним словом, ми благословляємо Бога своїм язиком, звіщаючи чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до Свого дивного світла.

А в якому сенсі апостол має на увазі, що Духовні Ізраїльтяни *проклинають людей* своїм язиком і роблять це так звично, так поширено, що це вимагає природного докору? Безумовно, ніхто з християн не проклинає своїх ближніх, присягаючи та безбожно клянучись! Але чи не існують інші способи, якими наш язик може стати *прокляттям* і *шкодою* для ближніх? Ми повинні пам’ятати, що значення нашого загальноживаного англійського слова “прокляття” дещо змінилося за останнє століття, у цілому втративши значення *шкоди* і набувши цілковито значення клятьби, блюзнірства. У грецькій мові використовуються різні слова стосовно присяги з клятьбою, а саме *anathema* та *anathematiso*

(які вживаються десять разів у Новому Завіті), і стосовно словесного засудження як зневаги або прокляття, тобто *katara* та *kataraomai*, які означають засуджувати, говорити проти, лихословити, шкодити. Власне, це останнє слово використав апостол Яків, тому насправді його мова така: Тим самим язиком, яким ми хвалимо і шануємо Бога, ми робимо кривду ближнім, лихословлячи їх, зводячи клеми та інше.

Таким чином, наш Господь, використовуючи те саме слово, сказав: “Благословляйте тих, хто вас проклинає [лихословить]”. Апостол Павло, використовуючи те саме слово, закликає Божий народ “благословляти, а не проклинати” – говорити прихильно про інших, а не з наміром скривдити. Знову ж таки, нам сказано, що наш Господь *прокляв* (те саме грецьке слово) фігове дерево, кажучи: “Нехай плоду із тебе не буде ніколи повіки”, – завдав йому шкоди, сказав слова, неприхильні для нього на майбутнє. Також апостол стверджує, що юдеї під Законом були під *прокляттям* – не говорить, що Закон був поганий, але ізраїльтяни через недоліки плоті потрапили під *осуд* (прокляття) Закону. Він також стверджує, що “Христос відкупив нас [колишніх юдеїв] від прокляття [осуду] Закону, ставши прокляттям за нас” – зазнавши за нас повного осуду загибелі, який Закон накладав на винуватця (Гал. 3: 10-13). Він проілюстрував ту саму думку стосовно слова “прокляття”, як зробив тоді, коли казав, що земля, яка приносить терня й будяччя, “близька до прокляття” – підлягає не блюзнірству, але осуду, як непридатна для обробітку, аж буде спалена і її бур’яни будуть знищені (Мт. 5: 44; Рим. 12: 14; Мр. 11: 21; Євр. 6: 8).

Тому, маючи перед собою справжнє слово, а також його означення, яке використовує апостол, ми бачимо, що хоч “*прокляття*” є достатньо правильним перекладом оригіналу, всі труднощі полягають у тому, що його нинішнє загальне використання та загальна освіта значною мірою приховали від очей це його значення. Аналогічним чином слово “*зло*” втратило своє початково широке значення і майже незмінно означає аморальність, зіпсованість, лиходійство, тоді як у широкому значенні його можна

використовувати до будь-чого небажаного, не-доброго, такого як лихо та ін.

НЕМАЄ ТАКОГО ЗЛА, ЯКОМУ ГОСПОДНІЙ НАРОД БУВ БИ ПІДДАНІЙ БІЛЬШОЮ МІРОЮ

Дивлячись на вислів апостола з цього погляду, ми виразно бачимо, наскільки тривожно його звинувачення стосується християнського народу сьогодні. Скільки є тих, хто робить кривду своїм язиком ближнім і хто використовує той самий язик, щоб приносити хвалу Богу. Ми не знаємо іншого зла, якому би Божий посвячений народ був підданий більше, ніж цьому. Багатьом настільки ж природно пліткувати, як дихати. Вони роблять це несвідомо. Ми навіть знали людей, які познайомилися з біблійною пересторогою не говорити клеми та не лихословити, але настільки заплуталися в цьому і не усвідомлювали власної поведінки, що були готові назвати свою жахливу мову лихослів’ям, при цьому продовжуючи далі в тому ж дусі, в якому вони лихословили. Ми згадуємо це як доказ, що це зло так проникло в упалу людську природу, що інколи роками залишається непоміченим для нової природи і тому уникає виправлення в праведності, яке радить Господнє Слово і якого прагнуть всі, хто є справді Господнім народом.

Є багато своєрідних відмовок, які використовуватиме занепада природа у своїй спробі задушити голос сумління, продовжуючи при цьому використовувати цей провід зла ще довго після того, як вона відмовилась від поганих вчинків, які є менш поширеними, менш популярними і в цілому вважаються грішними.

(1) Вона казатиме: “Я не маю на думці кривдити кого-небудь, але я повинен про щось говорити, і ніщо не буде таким цікавим для друзів і сусідів, як те, що має той чи інший присмак пліток (наклепу), пов’язаних із цим”. Але чи в такому випадку таке лихослів’я, такий наклеп якимось більше личить дітям світла? Ні в якому разі. Саме цього навчає нас Святе Письмо: “Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією”; “Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожному відповідати”; “Нехай жодне

слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що *добре* на потрібне *збудування*, щоб воно подало благодать тим, хто чує” (Фил. 1: 27; 4: 6; Еф. 4: 29).

Але наклепник, якими б витонченими не були його методи та слова, добре знає, що наклеп несе слухачеві не благодать, а зло; що сили упалої людської природи підштовхують слухача бігти хутчіш і розповідати наклепи далі. Він не знає, чи вони є правдою чи ні, і не задумується над цим. Вони розпалили в його серці полум'я тілесних настроїв, які виходять з його уст, щоб “запалити круг життя” інших, таких самих слабких через гріхопадіння. Упала природа розкошує і насолоджується такими речами, відчуваючи, що вона має повне право на це, вводячи себе в оману, що цим вона морально повчає – веде проповідь проти гріха; що, обговорюючи [R4705] та непрямо заперечуючи *ймовірні* провини іншого, вона згадує речі, огидні для своєї праведної душі. На жаль, убогі, слабкі, жалюгідні людські міркування мають великий недолік, коли ігнорують праведні Господні поради.

МОЖНА БАГАТО ЩО СКАЗАТИ НА ПРЕДМЕТ БАГАТСТВА БОЖОЇ БЛАГОДАТІ

А щодо того, що не залишиться про що говорити, якщо наклепи цілковито забрати з християнської розмови, і всім доведеться суворо дотримуватися заборони апостола “нікого не лихословити” (Гиж.), ми відповімо: чи ж не існує просторих меж для розмови християн на тему багатств Божої благодаті в Христі Ісусі, нашому Господі, виражених у цінних та великих обітницях Божественного слова? У цих речах ми дійсно маємо те, що не тільки слугує благодаті слухача, але й збільшує також благодать того, хто промовляє. Воно лле щедрі благословення звідусіль (коли мова йде про “Нове Створіння”) і допомагає умертвити стару природу з її злими бажаннями, смаками, потягами.

Очевидно, саме це апостол мав на увазі, коли казав, що Господній народ повинен “звіщали чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого”. І серце, наповнене

духом любові, духом Бога, духом Правди, духом Учителя, неминуче буде переповнене тим, що в ньому, бо “чим серце наповнене, те говорять уста”. Отже, злі уста, які завдають кривди іншим – чи то співчленам “Тіла Христа”, чи тим, хто осторонь, – вказують на зле серце, дають зрозуміти, що серце не чисте. “Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога” (1 Петр. 2: 9; Мт. 12: 34; 5: 8).

(2) Ще одне виправдання для пліток про справи інших людей пропонують ті, хто каже: “Я можу говорити на релігійні теми з тими, хто релігійно налаштований, але коли я перебуваю зі світськими людьми або з тими, хто визнає релігію тільки на словах, але не цікавиться релігійними темами, я повинен бути зговірливим та люб'язним і повинен, принаймні, *вислухати* їхні плітки та новини. Якщо я не братиму участі в такій розмові, то буду виглядати дуже дивним, і моє товариство буде небажаним”. Так, відповімо ми, але в цьому і полягає одне з дивацтв “святих”. Вони повинні відрізнитися не тільки від світу, але й від номінальних визнаців релігії. Їхня релігія не повинна бути лише поверховою, в одному дні тижня і в певному одязі, а повинна бути зі серця, пов'язаною з усіма справами життя, щодня і щомиті. Строге дотримання Божественної настанови дійсно відокремить їх від тих, хто вважається зараз їхніми друзями, хто любить такі погані речі, заборонені нам, які стали синами Бога і отримали Його дух синівства, дух Любові.

ШЛЯХ ДО СЛАВИ, ЧЕСТІ І БЕЗСМЕРТЯ – ВУЗЬКИЙ ШЛЯХ

Те, що наш Господь розумів і про що навчав – що шлях до слави, честі та безсмертя є вузьким, – є очевидним. “Коли хоче хто йти вслід за Мною [бути Моїм учнем], хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною”. І ще: “Увійходьте тісними ворітьми... Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що знаходять її”. Тож якщо ви не здатні бути цікавим гостем, сусідом, приятелем, то причиною цього є ваша (як “Нового Створіння”) відданість закону Христа, Любові, яка “не чинить зла ближньому” ні словом, ні вчинком. Тоді ви справді маєте причину для

радості, тому що ви трохи страждаєте, зазнаєте втрати задля Христа, задля праведності. Втрата спочатку може здаватися важкою, але якщо ви переносите її задля Христа, слухняні Його праведному закону Любові, ви незабаром зможете сказати з апостолом, що такі втрати є “легким горем”, не вартим порівняння з благословеннями, які їх зрівноважують (Фил. 3: 7, 8; 2 Кор. 4: 17).

Ваша причина для радості полягає в тому, що у вас є Господня обітниця, що такі страждання будуть допомагати вам нам добре. Товариство з тими, хто прагне ходити не за розумом Духа, а за загальноприйнятим “звичаєм віку цього”, шкодить святим, які прагнуть ходити в згоді з новим розумом. Їм набагато краще без таких світських товариств та друзів, і наскільки вони тримаються подалі від них, настільки матимуть ближче спілкування з самим Господом, з Його Словом і з усіма справжніми членами Його Тіла, і перебуватимуть під керівництвом Його Духа.

У згоді з цим Святе Письмо стверджує численними словами, що дружба цього світу означає ворожнечу проти Бога (Як. 4: 4). Бог навмисно влаштував цю справу таким чином, щоб Його народ зробив свій вибір і втратив або Божественну приязнь і спільність або світську приязнь і спільність, тому що речі, які любить Господь, не подобаються світським людям, а речі, які люблять світські люди – лихі вчинки, лихі думки та лихослів'я, – є гидотою в очах Господа, і ті, хто любить і практикує такі речі, втрачають спільність з Ним – не є від Його Духа. “А коли хто не має Христового Духа, той не Його” (Рим. 8: 9).

(3) Інший шлях, яким деякі християни, добрі в інших відношеннях, уникають цього питання і виправдовують цю загальну помилку людської природи, це намагання обмежуватися правдою (як вони думають). Але вони ніколи не знають, як часто їхня природа, яка полюбляє плітки, спотворює їхнє судження і веде до прийняття в якості правди речей, про які вони знають мало або не знають нічого. Вони також не прагнуть знати більше, відколи поширили наклеп з печаттю вірогідності. Якщо це виявиться неправдою, то воно стане доказом, що вони “неправдиві

свідки”, і запровадить їх у клопоти, адже доведеться виправляти брехню. Гордість природного розуму заперечує і відмовляється вірити в правду за таких обставин. Ось так одне зло веде до іншого.

ЯК РОЗБЕЩЕНІ СМАКИ ХОВАЮТЬСЯ ЗА СПИНОЮ СУМЛІННЯ

Такі скажуть: “О, я ніколи нічого не кажу на захист *правди*, доки точно не дізнаюся з власних спостережень чи з особистих знань, що це – правда. Про щось, про що я не знаю, чи це правда, я завжди обережний висловлюватися і кажу, що я чув так і так або мені казали так і так, тому я не ручаюся за цю правду. Так я впевнений, що завжди уникаю говорити лихе про когось”. Мабуть, немає більш поширеної ілюзії на цю тему, ніж виражена таким чином. Розбещений смак ховається за спиною сумління і заявляє, що завжди правильно говорити правду, і Бог не міг вважати, що говорити правду було би наклепом, але, засуджуючи лихослів'я та наклеп, як вчинки плоті та диявола, Він, мабуть, мав на увазі, що сказане повинно бути чимось фальшивим, неправдивим.

Це велика помилка. Наклеп є завжди наклепом, незалежно від того, чи це правда, чи фальш, і так вважає не тільки закон Бога, але й закони цивілізованих людей. Звичайно, за людським законом, якщо позов був складений за наклеп і доведено, що звинувачення, зроблені наклепником, мали певну основу, то це, мабуть, буде взяте до уваги судом та присяжними як пом'якшуюча обставина і, ймовірно, значно зменшить вирок про завдані збитки. Наклеп – це щось, сказане з наміром завдати шкоди іншому, правдою воно є чи фальшем, і закони людей погоджуються зі законом Бога, що така кривда, завдана іншому, є злом.

Іншими словами, Божественний та людські закони погоджуються, що перше зло не виправдовує друге. Людський закон каже, що при вчиненні зла суди є відкриті для потерпілих, щоб вимагати відшкодування з боку злочинця або його покарання. Але пошкодованій особі не дозволяється самій вживати заходи чи то у вигляді погрози застосувати фізичну силу, чи то

використовувати більш вишукану зброю – язик, щоб убити репутацію отруєним кинджалом заздності та злоби. Правда, багатьох наклепників ніколи не переслідують у судовому порядку. Правда також, що газети Сполучених Штатів не раз уникають великих збитків за компрометуючі наклепи під тим приводом, що вони публікують дискредитуючі матеріали не зі злими намірами, а просто як новини, які, як вони твердять, справедливо належать громадськості, як у випадку політиків, які шукають голосів людей для становищ громадської довіри. Також громадські особи, знаючи, що більшу частину фальшивих висловлювань опозиційної преси можна цілком сприйняти як неправду, вважають добрим тоном дозволити звичайним наклепникам уникнути звинувачень у судах. Наслідком цього є поступове зростання наклепів серед людей, що, безсумнівно, приносить зло як їм самим, так і їхнім інституціям. Урядовці, суди та кожна впливова особа, зазнавши таких наклепів (загалом, віримо, неправдивих), втрачають свій вплив для добра над нижчими класами, що з дня на день сприяє ще більшому беззаконню і готує до часу анархії, про який Святе Письмо говорить нам, що він є поруч.

ЗАКОН ЛЮБОВІ НАКАЗУЄ, ЩОБ МИ “НІКОГО НЕ ЛИХОСЛОВИЛИ”

Але Закон Бога, Закон Христа, природно, йде набагато далі і глибше у таких питаннях, ніж закони людей, бо це стосується не людей, а “Нових Створінь у Христі Ісусі”, перемінених відновою їхнього розуму, які знаходяться в особливих стосунках Угоди й зв’язані законом Любові, яка “не чинить зла ближньому” за жодних умов, у жодних підбурюваннях, а навпаки, віддає “добром за зло”, “благословенням за прокляття”.

Закон Любові наказує мовчання всім, хто визнає цей закон та Законодавця, кажучи: “Нікого не лихословити” (Тит. 3: 2, Гиж.). Проте він сягає далі і виступає проти лихих думок, лихих підозрінь, лихих здогадок щодо ближніх. Він стверджує, що любов, яка наповнює наші серця, не тільки ставатиме на перешкоді лихій поведінці та шкідливим словам, але й навіть запобігатиме лихим думкам – “Любов... не думає

лихого”. Нове Створіння, маючи її, може переконатися в лихому лише на основі незаперечних доказів. Дійсно, щоб наголосити на цій темі та її важливості в Його очах, Великий Учитель каже учням Своєї школи: Бо яким судом судити будете інших, таким Я буду судити і вас (Мт. 7: 1). Ще Він каже їм молитися до Отця: “І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим” (Мт. 6: 12). Також Він говорить: Якщо у *серці* ви громадите образу на інших, Небесний Отець не пробачить вам (Мт. 18: 35).

І справді, християнин на зразок Господа, випускник Школи Христа, готовий навчати інших, чистий не тільки зовні, але й всередині, є відокремлений, обмитий водою Божественних вказівок від ницості, від бруду плоті. Він уже не є рабом гріха, контрольованим прагненнями та слабкостями впалої плоті та її духа світу, що приносить плоди неправедності – гнів, злобу, ненависть, суперечки, наклепи, лихослів’я (Кол. 3: 8; 1 Петр. 2: 1, 2). Зі своєї вищої точки зору оцінювання Божественному закону розвинений християнин бачить, що в Господніх очах ненависть є *вбивством*, наклеп – *душогубством*, а знищення доброго імені ближнього – *пограбуванням* та хижацтвом. І будь-яка з цих речей, зроблена в Церкві, серед тих, хто вважає себе Божим народом, є подвійним злом – душогубством та пограбуванням *брата* (Порівняйте 1 Ів. 3: 15 та Мт. 5: 21, 22).

ТІЛЕСНЕ СЕРЦЕ НАЙЛУКАВІШЕ НАДУСЕ ТА НЕВИГОЙНЕ

Висловити наклепницьке або шкідливе зауваження на адресу іншого, а тоді додати: “Я не знаю, чи це правда”, – означає показати, що автор цих слів проявляє злий дух, а не Дух Христа, Дух Любові, що він бажає скривдити свого ближнього, проклясти його, і дуже хоче цього. Відчуваючи, що варто стриматися хоч трохи, щоб не говорити те, що, як йому відомо, є цілком неправдиве, він відчуває задоволення говорити лихе, радий-радісінський, що це можна посмакувати як ласий шматок, тож він говорить навіть про ті скандальні речі, про які *не знає, чи вони правдиві*, намагаючись виправдатися вже згаданим вибаченням.

Дійсно, Святе Письмо наголошує на тому, що тілесне серце найлукавіше над усе та не-вигойне. Ті, хто так говорить і так намагається виправдати свою неправильну поведінку, або ж ніколи не вступили до Школи Христа або є тільки в дитячих яслах і не знають, що їхній дух – це дух убивства, а не дух братньої любові. О, коли б усі справжні християни могли збагнути рамки цього закону Любові в його стосунку не тільки до Бога, але й до ближніх. Яке б приборкання язика це принесло, яку обережність мови! Як сказав Давид: “Пильнувати я буду дороги свої, щоб своїм язиком не грішити”. І той, хто пильнує свій язик, ставить охоронця для свого лукавого серця і може краще пізнати його і панувати над ним, бо “чим серце наповнене, те говорять уста” (Єр. 17: 9; Пс. 39: 1; Мт. 12: 34).

Єдиний виняток з цього правила “нікого не лихословити” (Гиж.) був би той, коли б ми знали про абсолютну необхідність виявити зло з любові до інших (коли б згадка про зло суперечила бажанням нашого серця, і ми б згадали про нього лише з необхідності), які, коли б не були поінформовані, могли би бути скривджені. Наприклад, закон країни вимагає, щоб ми, якщо нам стало відомо про вбивство, вважали не наклепом, а, навпаки, обов’язком повідомити відповідних правоохоронців про *факти* (не підозри), які потрапили до нашої уваги. Так само, коли б ми знали про якусь слабкість брата чи сестри і усвідомлювали, що через цю слабкість інший брат або сестра може опинитися в загрозовому становищі, нашим обов’язком було би повідомити особу або громаду, яка може постраждати, про знані нам *факти* (не підозри) настільки, наскільки це може бути необхідним, щоб уберегти їх від кривди через згадану слабкість. Але це не було би лихослів’ям, а, навпаки, було би мовою з добрими намірами, з метою уберегти одну сторону від надзвичайної спокуси, а іншу – від кривди. І перш ніж сказати щось на цю тему, ми повинні якомога твердіше упевнити наше сумління, що наші наміри в тому, що ми кажемо, є добрі, а не злі, що ми збираємося задіяти наш язик для благословення, а не для кривди. І навіть тоді, коли нас спонукує дух любові та

доброзичливості до слабкого брата, а також до інших, ми повинні уникати згадувати навіть один окремих пункт, який не був би обов’язковим у справі, яка розглядається.

“ХІБА З ОДНОГО ОТВОРУ ВИХОДИТЬ ВОДА СОЛОДКА Й ГІРКА?”

Та деякі не погодяться з обмеженням цієї свободи до тих випадків, де *знання* є безсумнівним, і наполягатимуть, що оскільки абсолютне знання, як правило, є незначним, то й сказати можна мало. Ми відповідаємо, що це узгоджується з Божественним законом – “Люби свого ближнього, як *самого себе*”. Ви б не хотіли, щоб ваш ближній використовував розум і язик для злих підозр і наклепів на вас. Так само ви не повинні робити в стосунку до нього. Закон цієї країни не вимагає, щоб ви говорили бодай одне слово більше, ніж ви *знаєте* (особисто) про вашого ближнього. Він не питає про ваші підозри і злі здогадки. І навпаки, закон Господа наказує, щоб усі, які знаходяться під законом любові, не висували навіть однієї окремо взятої підозри проти ближнього. І навіть якщо пов’язані обставини *накинуть* розуму підозру, не підтверджену знанням, новий розум негайно, з притаманною йому доброзичливістю, висуне на противагу підозрам пропозицію зважити на можливість неправильного поінформування або тлумачення і завжди дозволить умовно винному бути виправданим через відсутність доказів.

Інший заперечить: “О, я б ніколи не витрачав стільки часу на здобуття *фактів*. Життя занадто коротке! Мені б не вистачило часу на власні справи, коли б я так наполегливо дошукувався *фактів*, щоб завжди говорити тільки те, що *відомо*, і ніколи не говорив з чужих слів!”

Цілком вірно! І урок для вас у тому, щоб триматися біблійного правила – “Нікого не лихословити” (Гиж.).

(1) Тому що у вас немає часу на здобуття фактів і, мабуть, також не вистачає здібності судити неупереджено, коли б усі факти були перед вами.

(2) Тому що, коли б ви мали Дух Христа, Любов, яка би пробувала у вас рясно, ви вважали б за краще нікому не розповідати ці факти,

навіть якщо у вас є повний ланцюг доказів. Ви б ненавиділи цю річ тим більше, коли б відомі факти виявилися несприятливими. Що ж це за стан тих, хто має сверблячі вуха для наклепів і чий язик захоплюється наклепами, як чимось “смачненьким”, і прагне розсівати злі поголоси, про які нічого не знає, а сприймає лиш як упереджені домисли? Про таких найбільш великодушно можна сказати, що у них *мало* Духа Христа, що їм не вистачає братньої любові і вони ніколи насправді не засвоїли “золотого правила”.

Апостол запитує: “Хіба з одного отвору виходить вода солодка й гірка?” Форма його запитання містить у собі відповідь: Ні. Це може бути тільки добра вода або тільки гірка. Він, очевидно, хоче дати зрозуміти, що ми повинні застосовувати таке саме правило до наших сердець та уст, бо хіба можливо, щоб наші серця відновилися, а наші уста говорили солодкі слова любові до Бога та слова гіркого єхидства, заздрості, ненависті, суперечки до наших ближніх чи про них?

СКАРБ НОВОГО РОЗУМУ В ГЛИНЯНІЙ ПОСУДИНІ

Існує лише один спосіб біблійного розуміння вищесказаного. Він виражений апостолом Павлом (2 Кор. 4: 7): “А ми маємо скарб цей [нове серце, новий розум, нову природу] у посудинах глиняних”. Не подумайте, що християни мають дві природи, бо ця думка суперечить науці Біблії. Не може бути мови про жодну суміш природ. Отже, наша людська природа була виправдана через віру в кров Ісуса, відмову від гріха і посвячення до смерті, щоб тепер ми могли мати духовну природу і стати “Новими Створіннями в Христі Ісусі”. Однак це Нове Створіння є тільки в зародку, маючи тільки новий розум, який мешкає в смертному тілі й пропонує контролювати його та керувати ним, оскільки це тіло вважається мертвим (коли йдеться про волю плоті).

Тому коли наші уста всім серцем звіщають хвалу Богу, Який благословив нас, витягнув наші ноги з жахливої ями, з багна, поставив нас на Скелі, Христі Ісусі, вклав нову пісню

в наші уста, наша хвала означає, що в такі хвилини новий розум є при владі, що новому серцю тісно в смертному тілі, і це впливає з уст для благословення та будування, для втіхи та заохочення тих, хто чує. Ось так джерело в нашому серці дає добру воду, несе зі собою життя, благословення, освіження. Та коли наш язик говорить про когось зле, правда це чи фальш, це означає, що нову природу, принаймні, тимчасово здолала стара природа. Це означає, що зараз діє інше джерело, яке використовує язик, уста, видаючи слова злоби або ненависті, або заздрості, або суперечки, або докору, або якогось роду лихослів'я, проклинаючи інших або якоюсь мірою (малою чи великою) завдаючи їм кривди.

Це означає, що плоть не вдається контролювати, тримати мертвою, похованою, подалі від очей. Відповідно, такий стан свідчить або про повільний духовний розвиток або про регрес – втрату “Новим Створінням” своїх позицій. Усі такі повинні пам'ятати слова апостола Петра: “Бо досить минулого часу, коли ви чинили волю поган”. Також Павло каже: “І не віддавайте членів своїх гріхові за знаряддя неправедності, але віддавайте себе Богові, як оживих із мертвих, а члени ваші Богові за знаряддя праведності” (1 Петр. 4: 3; Рим. 6: 13).

“ОЧИСТЬТЕ СТАРУ РОЗЧИНУ”

З цього погляду ми можемо утішити себе, коли, глянувши назад, ми розуміємо, що і в нашому власному випадку з тих самих уст вийшла хвала для Бога та кривда, зневага, наклеп і зла мова або якийсь із цих злих нахилів до наших ближніх. Щоправда, це не доводить, що наші серця не були дійсно виправдані й освячені Святим Духом синівського прийняття; це не доводить, що ми не є Божими синами і учасниками Його Духа, однак це доводить, що ми є в сумному стані – духовно хворі і потребуємо засобу для очищення, як про це висловлюється апостол: “Отож, очистьте стару розчину [злоби тощо], щоб стати вам новим [непідробленим, чистим] тістом [хлібиною]” – належними представниками Тіла Христа (1 Кор. 5: 7).

Ми можемо знати напевно, що доки “Нове Створіння” не здобуде повної перемоги над плоттю, ми не отримаємо великої нагороди, обіцяної лише “тому, хто перемагає” (Турк.). Перемагання, однак, полягає не у *вдосконаленні плоти*, але у *вдосконаленні серця* – волі, намірів. Що стосується вад плоті, деякі з них, безсумнівно, незважаючи на всі зусилля з нашого боку викоринити їх, залишатимуться з нами доти, доки ми знаходимося в плоті. Отже, досконалість, якої слід сподіватися, прагнути, очікувати, і яку повинні здобути переможці, – це досконалість волі, серця, намірів: “Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога”.

Більше того, наші фізичні недоліки та дефекти є не тільки різного роду, але й різної інтенсивності. Деякі з природи більше схильні до м'якості, доброти тощо; інші (перед прийняттям Христа) можуть мати дуже неотесані, шорсткі, грубі, незграбні земні посудини. І хоча вплив скарбу всередині, “нового розуму”, у будь-якому випадку матиме пом'якшуючий та перемінюючий вплив на глиняну посудину, ми не можемо сподіватися таких самих змін в одних, як в інших. Ми не можемо сподіватися такого ж виправлення в праведності в зовнішній людині, в якій грубість, невихованість, недоброчливість проникли, так би мовити, до самої кості, як могли би сподіватися від того, хто народжений до вишуканості сприйняття.

Визнаючи цю різницю між “глиняними посудинами”, ми, звичайно, повинні використувати наші найкращі зусилля, щоб виправити свою власну посудину. Ми повинні пам'ятати, що наш стосунок один до одного в Тілі Христа є не за плоттю, а за Духом. Отже, як стверджує апостол, ми більше не знаємо один одного за плоттю з її слабкими сторонами, недоліками та незграбними і невихованими природними манерами. Ми знаємо один одного лише за Духом, за намірами, за серцем, як “Нові Створіння”, а не старі (2 Кор. 5: 16).

Це вестиме нас до того, щоб з великим співчуттям ставитися до недоліків плоті один одного, доки в нас є запевнення, що плоть не представляє справжнє “я” нашого брата, його розум, його волю. Тому ми повинні бути лагідними до всіх,

“братолюбними один до одного з ніжністю” (Гиж.), щоб, не маючи жодного бажання ранили один одного або кривдити, або пожирати своїм язиком, ми співчували один одному, робили один одному добро і словами благодаті та утішання, або через застереження та докір, сказаний у любові, “будували себе найсвятішою вірою” по подобі нашого Господа та Учителя.

Продовжуючи цю тему, апостол вказує на те, що є два види мудрості – небесна і земна, і що весь Господній народ повинен розпізнати їх і пильнувати, щоб його мудрість була небесною. Апостол дає зрозуміти, що до Церкви можуть пристати ті, які можуть зараховувати себе до Церкви, асоціювати себе з Церквою з мирських мотивів – ті, які помітили факт, що вчення Святого Письма логічні і містять мудрість, якою вони захоплюються і яку, мабуть, можуть повернути на власну користь. Такі, дає зрозуміти апостол, будуть схильні проявляти зарозумілість та виставляти напоказ свою мудрість, “надиматися” нею. Визнаючи назовні доречність християнських благодатей, братньої доброзичливості, лагідності, покори, терпеливості, любові, вони мають у своєму серці гірку заздрість та суперечку – суперечку заради здобуття ім'я та слави, і заздрість до тих, хто, мабуть, має більше цього, ніж вони.

Їм, дає зрозуміти апостол, буде важко і навіть неможливо уникнути того, щоб *проклинати* братів (лихословити, завдавати шкоди). Це так природно для них, що вони не можуть цього уникнути, тому що не мають чистого серця – відновленого серця. Якщо їхнє серце і було колись відновлене, то тепер вони повернулися, мов свиня, до того, щоб валятися в калюжі – мов собака до своєї блювотини. Апостольська рада тим, хто побачив у своєму серці заздрісні та грікі почуття, – не мати причини для величання або хвальби, а навпаки, з готовністю визнати, що вони, маючи ці злі нахили в серці, зовсім не є християнами і повинні перестати говорити неправду на правду – перестати діяти шахрайським, лицемірним чином, перестати переконувати в тому, що в них відновлене серце, що вони освячені в Христі Ісусі.

Він виразно говорить їм, що їхня мудрість, їхнє знання не є від Бога, не є від святого Духа: “Це не мудрість, що ніби зверху походить вона, але земна, тілесна та демонська. Бо де задрість та сварка, там безлад та всяка зла річ [сподівана]” (Як. 3: 15, 16).

Здається, що хоча прилюдний осуд апостолом Яковом стосується будь-кого, хто називає себе справжнім ізраїльтянином, апостол, тим не менше, особливо звертає свої зауваження тим, хто вважається вчителями в Церкві, хто має чимало *мудрості*. Його слова пригадують нам слова апостола Павла, який, говорячи про різні дари, роздані Церкві, здається, вказує на небезпеку для тих, у кого велике знання, і, як ілюстрацію принципу, наведеного Яковом, каже:

**“КОЛИ Я ГОВОРЮ МОВАМИ
ЛЮДСЬКИМИ Й АНГОЛЬСЬКИМИ,
ТА ЛЮБОВІ НЕ МАЮ”**

Навіть коли б я говорив мовами людськими й ангельськими, але не мав Любові, то це означало б, що я став як мідь та дзвінка або бубон гудячий, справді видаючи звук, але не маючи ніяких почуттів щодо цього – у мене не було би ніякого спадку з тими, хто володіє Духом Христа. І коли маю дар пророкувати, розумію всі таємниці, маю все пізнання і всю віру, але не маю Любові, я ніщо. І хоча я віддам все своє майно, щоб нагодувати нужденних, і тіло віддам на спалення, а Любові не маю, немає мені в тому ніякої користі (1 Кор. 13: 1-8).

Таким чином, апостол виразно показує, що знання й ораторське мистецтво не є життєво важливими випробуваннями, тоді як Любов, яка наповняє серце і поширюється на весь життєвий шлях, приводячи в рух наші смертні тіла і керуючи ними, є справжнім випробуванням – справжнім доказом нашої Божественної спорідненості. Він показує, що ті, які отримали Божі дари до того, як прийти до належного споріднення з Богом, можуть стати як мідь та дзвінка і бубон гудячий і, тим самим, перетворитися на “ніщо”, якщо втратять любов, якщо втратять Дух Христа, адже “хто не має Христового Духа, той не Його”.

Господньому народу варто звернути особливу увагу на ці Божественні настанови двох найголовніших апостолів і пам’ятати, що, якими б цінними вони не були, ні *ораторське мистецтво*, ні *знання* не повинні вважатися серед “братів” надійними доказами знаходження на правильному шляху, і що їхній вплив може бути шкідливим, а не корисним. *Головною* прикметою, якої слід шукати в кожному, хто прийнятий як слуга Церкви, щоб служити у святих речах, повинен бути, перш за все, дух Любові. Ми не хочемо сказати, що знання й здібності слід цілковито ігнорувати, але ми хочемо сказати, що вони повинні вважатися другорядними, а не першорядними (як завжди існує тенденція).

Оберіть з-поміж себе святих мужів, повних Святого Духа, щоб вони мали нагляд над духовними інтересами різних громад Господнього народу. А для Божественного пояснення того, як цей святий Дух буде проявляти себе, і яких якостей, відповідно, слід шукати в слугах Церкви, дивіться 1 Кор. 13: 4-8, а також 1 Петр. 1: 22, 23; 2 Петр. 1: 1-13. Для їхнього власного добра, а також для добра Церкви скажемо, що всіх, хто, володіючи іншими якостями, показує, що він надимається і бажає панувати над Божим спадком (Церквою) або проявляє задрість, схильність сперечатися, гіркоту, лихослів’я, слід обминати, бо вони дають свідчення наявності поганого духа, який приходить не згори, а є земним, чуттєвим, диявольським. Вони – ненадійні вчителі і, швидше за все, нароблять більше шкоди, ніж добра, яким би знанням не володіли.

“А МУДРІСТЬ, ЩО ЗВЕРХУ ВОНА”

Продовжуючи, апостол не залишає ніяких сумнівів щодо змісту своїх слів, тому що він чітко описує шлях і плоди небесної мудрості, кажучи: “Мудрість, що зверху вона, насамперед чиста” – правдива, чесна, щира, не прикидається, не використовує одяг світла, щоб обманювати і приховувати егоїзм, злість, ненависть, розбрат; вона не йде на компроміс з гріхом, нечистотою в будь-якій формі або вигляді.

Вона “спокійна”. “Новий розум”, далекий від вдачі сваритися і сперечатися, бажає миру; він буде “боротись за віру, раз дану святим”, але

не буде боротися просто з любові до суперечок, любові до розбратів. Навпаки, новий розум налаштований миролюбно, вважаючи за краще, наскільки можливо, поступитися в несуттєвих пунктах суперечки. Він любить своїх опонентів і співчуває їхнім труднощам.

Вона “лагідна” – не брутальна, а позбавлена невихованості, не груба в своїх діях, словах або тоні. І якщо глиняна посудина, через яку вона промовляє, має ці брутальні риси, укорінені від природи, то “нова природа” шкодує про них, бореться з ними і прагне їх перемогти, а там, де вони завдають шкоди іншим, готова, охоча, рада вибачитися і забрати біль.

Вона “покірлива” – з нею легко, вона не пишата, не поводить зневажливо, не сувора і не жорстока, але тверда в принципових питаннях. Принципи не можна нагинати або міняти; вони належать Богу. Але, стверджуючи принципи, цей дух мудрості вказує на готовність до поміркованості, визнаючи будь-які хороші риси в своєму опоненті і вказуючи на причину, чому ніякі зміни неможливі в стосунку до Божественних законів і принципів.

Вона “повна милосердя та добрих плодів” – радіє всьому, що продиктовано любов’ю і добротою; отримує задоволення від того, що робить іншим; отримує задоволення не тільки від прояву милосердя до німих тварин, якими опікується, але особливо насолоджується милосердям у поводженні з братами і сестрами в їхніх недоліках. Вона милосердна також у сім’ї – не надто вимоглива, але лагідна, добра, прихильна. Вона великодушна також до опонентів і до тих, хто сперечається, не бажає проштовхувати перемогу (навіть заради правди), щоб це завдавало шкоди, образи і було немилосердним до супротивника.

Вона “безстороння” – любить добро, правду, де б вони не знаходились; протистоїть неправді, нечистоті і нечестю як серед друзів, так і серед ворогів. Її справедливість – найсуворіша, пом’якшена милосердям; вона не схвалить проступку брата тільки тому, що він брат, але докорить з лагідністю і смиренням, пам’ятаючи, що всім доводиться переносити нападки світу,

плоті та диявола. Вона неодмінно побачить чесноту ворога і не забариться визнати її. Істина є її критерієм, а не забобони, поділ на групи або сектантство.

Вона “нелукава” – повністю відверта; їй не потрібно вигадувати любов, тому що вона сама є любов’ю; їй не потрібно надавати собі доброзичливої зовнішності і придушувати в собі почуття гніву, заздрощів і незгоди, бо в неї немає заздрості, незгоди. Такі діла плоті і диявола визнані, з допомогою Божої благодаті, земними, чуттєвими, диявольськими, від яких треба відмовитися, тоді як серце має бути виправданим, очищеним, освяченим для Бога, оновленим у думках, намірах, волі і тепер повним скарбу святого Духа.

Із цими думками в розумі, дорогі читачі, давайте, як ніколи серйозно, остерігатися старої природи і її підступних спроб отримати контроль над нашим язиком. Давайте щораз більше намагатися цінувати в собі і в інших цю небесну мудрість, діяльність якої так переконливо представлена апостолом. Чим важливіші наші члени, чим впливовіші, тим наполегливіше ми повинні намагатися тримати їх у повному підпорядкуванні Господу як *Його* слуг. Наші ноги є корисними членами, посвяченими Господу; ми можемо використовувати їх у багатьох справах милосердя для слави *Його* імені і на благо *Його* народу. Наші руки також корисні, якщо повністю посвячені Господній службі. Наші вуха також корисні в *Його* службі, щоб прислухатись до *Нього*, щоб відмовлятися чути зло і тим самим схвалювати *його*, і щоб подавати добрий приклад іншим. Наші очі – велике благословення від *Господа*, і їх також треба берегти від зла, від похоті очей і життєвої пихи. Вони повинні бути знаряддями, слугами праведності, щоб бачити добро, цінувати добро, сприяти добру і допомагати нам пізнавати волю нашого Бога.

“ЯЗИК ЗАПАЛЮЄТЬСЯ ВІД ГЕСННИ”

Але з усіх наших членів найвпливовішим є язик. Вплив язика перевищує вплив усіх інших членів разом узятих. Тому контроль над ним у Господній службі – це найважливіша праця Господнього народу в стосунку до *його*

смертних тіл і служби, яку вони виконують для Господа. Кілька слів любові, доброти, допомоги – як часто вони змінювали весь хід людського життя! Так! Як багато вони зробили для формування долі народів! І як часто злі слова, недобрі слова, наклепницькі слова здійснювали велику несправедливість, вбивали репутацію і т. д.! Як стверджує апостол, язик здатний запалити весь круг життя – пробудити пристрасті, чвари, ворожнечу, немислимі спочатку. Не дивно, що він називає такий язик “запаленим від *Геєнни*” – Другої Смерті!

Публічні слуги Церкви в якійсь мірі є її “*язиками*”. Який, отже, вплив вони здійснюють на добре чи зле, для благословення і будувannya Божого народу чи йому на шкоду – для його прокляття? Як важливо, щоб усі, слуги-язики в Господньому Тілі були такими і тільки такими, мали Його дух. Їхній вплив поширюється не тільки на тих, хто в Церкві, але вони значною мірою є рупорами, які чути за її межами. І той самий принцип стосується кожного окремо взятого члена Церкви у використанні ним свого

члена, свого язика. Він може використовувати його мудро або нерозумно, з небесною мудрістю або земною. Він може використовувати його для чвар, для руйнування віри та характеру братів, для повалення любові і довіри, або для будувannya цих благодатей Духа.

Скільки є тих, які переконалися в істинності слів апостола, що язик має величезні можливості осквернити все Тіло, Церкву, і запалити круг життя, збуджуючи злі пристрасті і схильності занепалої природи! Як мало серед Божого народу є тих, хто переміг язик настільки, щоб підпорядкувати його Божій волі, щоб служити добром, і тільки добром, усім, з ким доводиться стикатися! Давайте, дорогі улюблені, повністю вирішимо, що за Божественною благодаттю (обіцяною нам для підтримки) ми станемо свідками великого поступу в контролюванні нами цього найважливішого члена нашого тіла, приводячи його у повне підпорядкування, слухняність і служіння Царю царів і Пану панів – Тому, “Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого”.

R4705 (1910 p.)

МУДРІ І НЕРОЗУМНІ ДІВИ МАТВІЯ 25: 1-13

Заголовний текст:

*“Тому будьте готові і ви, бо прийде Син Людський тієї години, коли ви не думаете”
(Луки 12: 40).*

ВЕЛИКИЙ Учитель у сьогоднішньому дослідженні розповідає нам про Його славне Месіанське Царство і про тих, хто буде вважатися гідним розділити його з Ним як Його Наречена. Ця притча не мала загального застосування протягом усього Євангельського віку. Вона стосується тільки кінця Віку – теперішнього часу, як ми вважаємо. Вона не бере до уваги ні світ, ні навіть номінальну церкву, але тільки і виключно правдиву Церкву, клас Дів. Слово “діва” означає “чиста”, тому, використовуючи цей термін, Господь дає зрозуміти, що Він має на увазі тільки тих, хто виправданий через віру і посвячення, тому що за своєю природою ніхто не чистий, ніхто не святий, ніхто не є дівами.

П'ЯТЬ МУДРИХ – П'ЯТЬ НЕРОЗУМНИХ

Один з особливих уроків цієї притчі полягає в тому, щоб показати, що серед чистих, мудрих,

посвячених людей Бога є два класи. Деякий час вони будуть перебувати разом нерозділені. Але в процесі виконання цієї притчі виникнуть певні обставини, умови, істини і розділять ці два класи святих, дів.

У притчі показано, що всі діви спали, очікуючи приходу Жениха. Здається, що немає ніякої різниці, але насправді різниця є – у мудрих був більший запас олії, ніж у нерозумних. Потім було оголошено про присутність Жениха і заклик вийти Йому назустріч. Це має на увазі, що щось із пророчого Слова свого часу зверне увагу всього класу Дів на присутність Месії. Але у Другому Приході буде так само, як у Першому, коли Іван сказав про Ісуса: “Я водою хрищу, а між вами стоїть, що Його ви не знаєте”. Ми повинні очікувати Другого Приходу Христа не в плоті, а як духовної істоти.

Ми повинні пам'ятати, що Святе Письмо викладає дві різні особливості, пов'язані з Другим Приходом. Спочатку настає *ragousia*,

“присутність” Господа, про яку знають тільки Мудрі і Нерозумні Діви. У Його *parousia*, або “присутності”, Він випробує Свою Церкву і упевниться в ній, розділяючи її на класи мудрих і нерозумних дів – мудрих дів, які стануть класом Нареченої, і нерозумних дів, які стануть класом, що зазнає [R4693] другорядного спасіння, – вони вийдуть з великого утиску і стануть подругами Нареченої: “За нею дівчата, подружки її, до Тебе проваджені” (Пс. 45: 14). Вони здобудуть великі благословення в духовному житті, але не зможуть отримати нагороди співпадкоємства з Господом на Його Престоли, у Його Царстві.

Пізніше настане з’явлення Христа з Його Церквою в силі і великій славі при встановленні Його Месіанського Царства і поваленні всього, що йому суперечить. Щодо цього з’явлення ми читаємо: “Коли з’явиться Христос, наше життя, тоді і ви [клас Нареченої] з’явитеся з Ним у славі” (Кол. 3: 4).

Під час присутності, *parousia*, Сина Людського (щоб зібрати “вибраних”) всі Діви прокинуться завдяки посланню Правди. Одні зможуть оцінити Його присутність, а інші – ні. Останнім доведеться “піти купити” олію, мудрість, розуміння Божественного Слова. Деяким з них коштуватиме чимало самопожертви і приниження, щоб засвоїти уроки. Ті, які вчасно здобудуть олію, приєднаються до товариства, яке увійде з Нареченим на весілля. Тоді двері цього Високого Поклику закриються назавжди.

Слава Богу, що все не так, як ми колись припускали: що двері милості закриються, не впускаючи нерозумних Дів Церкви разом з усім світом людства, і, як ми колись припускали, закриють їх на вічні муки. Притча просто показує, що закриті двері не дозволять іншим увійти до класу Нареченої, щоб стати співпадкоємцями Месії в Його Царстві. Двері закриються, тому що повне число вибраних і передбачених до цієї високої честі досягне необхідної подібності до характеру Христа і витримає необхідні випробування.

Так само, як ніхто з юдейських священників не міг служити первосвящеником, якби у нього був зайвий палець на руці або нозі, так у цьому образі показано, що позаобразний первосвященик, Месія, матиме лише певну, встановлену кількість членів у Своему Тілі – ні занадто

мало, ні занадто багато. Пізніше нерозумні Діви прийшли до “дверей”, але виявили, що вони закриті назавжди. Вони втратили велику нагороду. Вони були нерозумними в тому, що не приділяли уваги своєчасному здобуттю олії; вони були нерозумними також у тому, що надто переймалися речами нинішнього життя. Проте вони були Дівами. Вони нарешті отримали олію, яка представляє Святий Дух, але занадто пізно! Двері були зачинені! Вони не змогли належати до класу Нареченої. Учитель відповів: “Я не знаю вас. Я не міг визнати вас Своєю Нареченою”.

У зв’язку з цим Господь переконає Своїх посвячених послідовників з класу Церкви, класу Дів, щоб вони були постійно напоготові, тому що не знають ні дня, ні години приходу Учителя і запрошення увійти на весілля. Однак притча показує, що хоча час приходу Учителя не міг бути відомий у минулому, проте він буде відомий усім з класу Дів “свого часу”. Про це буде оголошено, як свідчив крик, який пролунав. Він буде настільки гучним, що його почують усі Діви, навіть якщо світ не знатиме про це. Учитель просто хотів, щоб ми зрозуміли, що ця велика подія не буде провіщена заздалегідь.

Притча не показує, яким буде ставлення до нерозумних Дів, позбавлених участі у весіллі та членства в класі Нареченої. Інші місця Писання, однак, показують, що цей клас нерозумних дів матиме частку зі світом у великому часі утиску, який потім прийде на кожний народ. У цьому часі утиску нерозумні діви сильно постраждають, “виперуть одіж свою, та вибілять її в крові Агнця”, після чого будуть визнані гідними “в Храмі Його [Бога]... Йому служити”, хоча не будуть гідними бути Храмом.

Вони будуть визнані гідними служити перед Престолом, але не будуть гідними сидіти на Престоли. Вони будуть визнані гідними мати пальмові віття перемоги, але не будуть гідними вінців слави. Урок для Божого народу полягає в тому, щоб прокинутися, уважно слухати, щоб наші світильники, Боже Слово, були наготовані і горіли, і щоб олія, Святий Дух, була в наших посудинках – щоб ми жили в стані повного посвячення Богу (Об. 7 : 9, 14, 15).

ЧАС РОЗРАХУНКУ МАТВІЯ 25: 14-30

Заголовний текст:

“Сказав йому пан його: Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого”.

Це дослідження є наступним після того, яке ми мали минулого тижня. Воно також ілюструє факт, що Месія під час Свого Другого Приходу, перед з'явленням світу в силі та великій славі й під час утиску, буде присутній серед Свого посвяченого народу, і багато хто з них в цей час буде знати про Його *parousia*, “присутність”. Він буде виконувати серед них суддівську працю, призначаючи їм нагороди відповідно до їхньої вірності. Добре, якщо ми запам'ятаємо різницю між притчею про міни і притчею про таланти. В обох мова йшла про гроші. Талант у шістдесят разів цінніший від міни. У притчі про міни кожний раб отримав по міні, а в притчі про таланти їхня кількість була різною. У деяких відношеннях весь Божий народ має одну загальну основу і загальний привілей служіння, представлений міною. В іншому відношенні його можливості, привілеї та переваги різняться, як це представлено в даному дослідженні – у притчі про таланти.

Це ще одна притча про Царство. Великий Учитель сам відправився в далеку країну, до неба, але перед відходом передав Своїм рабам деякі благословення, привілеї, можливості – “кожному за спроможністю його”. Початок цієї притчі був за днів апостолів, коли Ісус вознісся і в П'ятидесятницю вилив святий Дух в ім'я Отця, доручивши кожному зі Своїх послідовників благословення, як це представлено в талантах і можливостях кожного послідовника. Протягом усього Євангельського віку ці раби в більшій чи меншій мірі використовували свої привілеї і більш-менш мудро служили Пану. Деякі орудували своїми талантами, тобто використовували їх у проповіді, навчанні і т. д. А інші ховали їх у землі – можливо, під турботами і обов'язками.

Після довгого часу приходить Пан цих рабів і веде з ними розрахунок. Згаданий довгий час – це Євангельський вік, а присутність Царя в кінці Віку, щоб почути звіт Своїх рабів і нагородити

їх, представляє *parousia* (присутність) Месії і перевірку Ним, працю просвіання в Його Церкві. Ми повинні чітко зазначити, що це випробування і перевірка не є для світу, тому що Христос ніколи не визнавав нікого як Своїх рабів, крім посвячених. Багато християн вірять, що зараз ми знаходимося в часі, коли раби Господа дають свій звіт, і Він каже деяким із них: “Гаразд, рабе добрий і вірний!.. Увійди до радощів Пана свого”; а до інших говорить: “Рабе лукавий і лінивий... Візьміть же від нього таланта, і віддайте тому, що десять талантів він має”. Але всі ці випробування і нагородження рабів Христа однозначно є перед зовнішнім проявом Царя в Його славі, тому що гідні повинні розділити з Учителем Його славне виявлення, і це випробування повинно показати гідних напередодні об'явлення в славі.

ВОЛОДІННЯ ЗЕМНИМИ МІСТАМИ

Той, хто отримав п'ять талантів і використовував їх мудро, енергійно, вірно, віддано, подвоїв їх і був запрошений розділити радість і славу Учителя. Його нагорода буде в тому, що він сидітиме як правитель над багатьма. Іншими словами, служіння в нинішньому житті є зовсім незначним у порівнянні зі славним служінням, яке очікує вірний народ Господа в майбутньому, коли вони будуть сидіти з Месією на Його престолі і, як царі та священики, будуть благословляти, наставляти, піднімати і контролювати Ізраїль та всі народи світу. Схвалення того, кому було дано два таланти і хто був так само вірний, було сказане тими ж люб'язними і доброзичливими словами. Він також був добрим і вірним рабом у малому; і він також буде поставлений як управитель над багатьма; він також може увійти в радість свого Пана. Раб, який не зміг використати свій талант, був затаврований як лукавий і лінивий. Він задалегідь знав, що талант даний йому в користування, і вважав себе вірним рабом. Те, що він не скористався талантом, свідчить про його невірність, нелояльність. Тому талант був забраний у нього.

Ми не можемо казати, що Господь не матиме ніякого благословення для цього невірного

раба. Він був рабом весь час. Він з повагою ставився до таланту. Він не втратив його. Але він не використовував його належним чином. Він, здається, представляє клас, дуже схожий на той [R4694], про який ми говорили тиждень тому як про нерозумних дів. Цей клас не зможе потрапити в славу Царства, але обов'язково потрапить у час утиску і його зовнішню темряву, розчарування і засмучення, якими закінчиться цей Вік і буде введений Новий Вік. Дав би Господь, щоб цей урок допоміг деяким з Його посвячених рабів бути більш вірними, більш обережними у використанні своїх посвячених талантів, щоб вони могли прославити Господа і в кінці почути Його “Добре”!

R4693 (1910 р.)

СВ. ПАВЛО І МОЙСЕЙ – ВЕЛИКІ ПАТРІОТИ

“Я хотів би сам бути відлученим від Христа за братів моїх, рідних мені по плоті”
(Римлян 9: 3).

ЦЕ одне з найбільш патріотичних висловлювань, яке можна знайти в Біблії. Його можна порівняти тільки з проханням Мойсея за синів Ізраїлю: якщо Бог витре Ізраїль, то нехай Він витре і його зі Своєї книги пам'яті й особливої милості. Ми дуже високо цінуємо доброту серця і відданість розуму св. Павла своїм родичам, юдеям, а також великому Законодавцю.

Але ми не повинні, на нашу думку, розуміти це так, немов би було просто сказано: “Я бажаю прокляття собі”. Не слід також розуміти цей вислів так: “Краще б мене засудили”, а радше: “Краще б я був відлучений від членства в Тілі Христа, якщо б моє відлучення відбулося так (у згоді з волею і задумом Небесного Отця), щоб це пішло на користь моїм братам, моєму народу – щоб весь народ Ізраїлю становив Царське Священство і став Ізраїлем на духовному рівні. Я усвідомлюю, що вони не розуміють, як багато втрачають. Мені так прикро за них, що вони, отримавши обітницю не одне століття тому і маючи надію на ці обітницю (багато хто все ще має надію на них), тепер настільки засліплені, що відкидають Божі милості, тому що сподівалися їх не на духовному рівні. Якби моє відлучення від спільності з Господом Ісусом Христом як члена цього Тіла слави принесло їм користь і поставило мене на сходинку нижче – на рівні “Великої Громади”, – замість того, щоб бути

У минулому багато з нас відчували страх перед Учителем. Нам слід було познайомитися з Ним ближче. Нам слід було дізнатися більше про Його справжній, істинний характер і про Його задуми. Якщо зараз очі нашого розуміння відкриваються, якщо зараз ми бачимо, як ніколи раніше, красу наших талантів і привілеїв служіння, давайте швидко викопіємо талант, очистимо його від усякого бруду землі і будемо використовувати його щиро, ревно, енергійно на славу нашого Царя, викупляючи час, знаючи, що дні несприятливі.

одним з тих, хто розділить славу Царства, я справді був би дуже радий, якби на те була Божа воля, щоб таким чином я міг отримати задоволення від усвідомлення того, що я став таким благословенням для мого власного народу”.

ВЕЛИКА БЕЗКОРИСЛИВІСТЬ СВ. ПАВЛА

Ми визнаємо, що ставлення апостола до цієї речі викликає захоплення. Ми не можемо сумніватися в його щирості. Він доводив це всім своїм життєвим шляхом. Пожертвувати своїм місцем у Тілі Христа задля громади свого грішного народу – справді чудова річ. Однак це не приклад для нас – говорити, що якби ми могли привести до Правди когось із наших дітей або друзів, ми були б готові бути відлучені заради них, і таким чином підпорядкуватися і зайняти більш низьке становище. Наш привілей – зайняти становище, яке Бог запропонував нам, але ті, хто може піднятися до такого високого критерію, гідні захоплення задля величчю характеру. Велика безкорисливість св. Павла була однією з величчю рис його характеру, і ми думаємо, що для кожного з нас було би добре культивувати цю рису в більшій мірі, дбаючи про інтереси братів і сестер, бажаючи підкорити речі, яким ми віддаємо перевагу, і свої методи в деяких справах, якщо ми бачимо, що це буде допомогою для інших, особливо для багатьох із них. Це Дух Христа. Це, звичайно, повністю відповідає всім повчанням Господа: що ми повинні упокорювати себе і випереджати один одного пошаною аж до рівня самопожертви.

Однак шлях апостола був таким самозреченням, якого, як ми розуміємо, Господь не вимагав, хоча і було сказано: “І ми мусимо класти душі [своє людське життя] за братів”.

В якомусь сенсі ми могли би сказати, що юдейський народ був пов’язаний зі святим Павлом приблизно так само, як номінальна християнська церква сьогодні пов’язана з повністю посвяченими. Вони – наші брати по номінальному посвяченню, по номінальному сповіданню. На наш погляд, такі відносини ми повинні відчувати.

Віriamo, що цей текст спонукає нас виявляти велику зацікавленість цими братами і сестрами і бути готовими зробити багато, щоб допомогти їм. Ми не знаємо, скільки з них дійсно святі і просто на деякий час засліплені помилками, поширенню яких сприяв противник. “Для невіруючих, у котрих бог віку цього засліпив розум” (2 Кор. 4: 4, Гиж.). Ми розуміємо, що слово “невіруючих” стосується не тільки повної відсутності віри, але й різних недосконалих ступенів розвитку віри в нас самих та в інших. Що заважало нам досягти найвищих здобутків у тому, що Бог передбачив для нас? Деякі з цих помилок стоять на заваді. Звідки вони взялися? Вони прийшли від нашого противника.

“ХАЙ ГРІХ НЕ ПАНУЄ НАД ВАМИ”

Саме він повністю засліпив язичників і затмарив розуміння християн, і ми повинні бути

раді зробити все, що в наших силах, щоб усунути ці сліпучі впливи. Якою мірою ми робимо це, якою мірою ми є допомогою для наших братів у номінальній церкві, такою мірою це дозволить співчувати їм – не системам, які суперечать вченням Слова, а людям, засліпленим вченнями цих систем; співчувати не *засліпленню*, а тим, хто знаходиться в цьому засліпленні. Апостол, здається, дає зрозуміти, що засліплення поступово зникає, коли каже, щоб Він “*просвітив* очі вашого серця”, щоб ви “зможли зрозуміти зо всіма святими” і т. д.

Отже, бачимо, що в нашому випадку мова йде про поступове відкриття очей нашого розуміння, і це відбувається пропорційно тому, як ми звільняємося від влади сатани і його сліпучих впливів. Ми звільняємося від цих впливів у тій мірі, в якій тримаємося Господа Ісуса Христа і Його чудесної пропозиції, зробленої для нашого звільнення, щоб у кінцевому підсумку ми могли стояти у волі, яку дарував нам Христос. Він робить нас вільними, як “Прокламація про звільнення” зробила вільними рабів. І все ж, після проголошення прокламації, одна справа – дізнатися про нашу свободу, і інша – скористатися з цієї свободи і стати дійсно вільними. Для того, щоб здобути повну свободу від засліплення, потрібні, можливо, місяці або роки. “Хай гріх не панує над вами”.

R4692 (1910 p.)

ТАКІ НЕ УСПАДКУЮТЬ БОЖОГО ЦАРСТВА ГАЛАТ 5: 15-26

Заголовний текст:

“Коли духом живемо, то й духом ходимо”.

СВ. ПАВЛО був практиком, а не просто теоретиком; він довів своє вчення до практичного рівня, який могли зрозуміти його читачі. Сьогоднішнє дослідження – одне з таких. Як і всі Послання та заклики св. Павла, воно також звернено до Церкви, до тих, хто залишив широкий шлях егоїзму і мирського життя, щоб йти вузьким шляхом, слідами Ісуса, і таким чином стати співпадкoємцями з Ісусом у Його Месіанському Царстві, яке незабаром має благословити світ. Тим не менше, багато тих, які не є святими, які не є цілковито посвяченими Богу, можуть отримати цінні уроки зі слів апостола з

цього повчання, а також з інших. Багато уроків життя, які особливо стосуються посвячених бути послідовниками Господа, цінні і для решти людства.

Християнин полишив, так би мовити, своє старе “я” і став Новим Створінням, духовною істотою, яка лише живе у плоті і має зовсім відмінні інтереси, часто їй протилежні. Апостол закликає таких ходити духом, тобто дозволяти, щоб їхнє повсякденне життя відповідало їхній новій природі. Роблячи так, вони будуть протистояти бажанням плоті, а не виконувати їх. Чому? Тому що вони зрозуміють, що існує антагонізм інтересів – бажань плоті і їхніх бажань як Нових Створінь. Ці двоє ворогують

і виступають одне проти одного. Певний час може бути перемир'я, але миру між ними не буде ніколи [R4688]. Наші інтереси як Нових Створінь є в духовному напрямку, тоді як наші розбещені апетити і смаки є в протилежному напрямку. Тому апостол сказав: “Щоб ви чинили не те, чого хочете!”. Як Нові Створіння ви мали б досконало йти слідами свого Учителя, але, маючи занепалу плоті, ви не можете цього робити! Ви можете тільки шкутильгати за Ним, у кращому випадку. Але якщо ми займемо це становище і станемо Його послідовниками, ми більше не будемо суджені за плоттю, а будемо суджені як Нові Створіння, досконалі у волі, виявляючи найбільшу слухняність праведності, на яку ми здатні при всіх перешкодах з боку недосконалого людського організму.

ПЛОДИ ЗАНЕПАЛОЇ ПЛОТІ

Щоб ніхто не помилявся щодо того, чим є бажання плоті, апостол перераховує їх і каже, що вони явні, тобто їх легко розпізнати, а саме: “Перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впаде в Царство Божого”. Це вчинки занепалої плоті, ворожі праведності. Весь Божий народ повинен протистояти їм, якщо не хоче втратити Його прихильність. Він має насіння всіх цих беззаконь у своїй плоті, отримані у спадок, але його розум, його воля була змінена, перетворена, звернена до праведності, до виконання Божої волі. Як Нові Створіння Божий народ не повинен практикувати плотські речі, інакше він не буде зростати в плодах і благодатях Святого Духа і не буде придатний для Царства.

Апостол не каже, що якщо хтось упаде в якийсь гріх і втратить, наприклад, самовладання, почавши сваритися, то це назавжди позбавить його Царства. Він, дійсно, може через сльози, молитви і Божественне прощення повернутися до згоди з Богом і потім стати цінним воїном Хреста і послідовником Агнця. Але якщо хтось практикує такі речі, він повинен знати, що вони розвивають і зміцнюють характер, протилежний тому, який схвалить Бог, – він йде назад, а не вперед.

Відзначимо різницю між випадковою помилкою з покайним відновленням і навмисним слідуванням хибним шляхом. На жаль! Як багато християн мають у собі докази того, що вони не успадкують Божого Царства, хіба що почнуть все спочатку і змінять порядок свого життя!

ПЛІД СВЯТОГО ДУХА

Якщо апостол привів нас у заплутаний ліс людського егоїзму, тернини й будяччя, як прикладу плодів занепалої плоті, то потім він веде нас у протилежному напрямку і показує плоди і квіти з солодким запахом, які належать саду Господа. Він каже, що ці чудові плоди Духа слід плекати щораз більше, розвивати до рівня досконалості в наших серцях і, наскільки це можливо, перемагати, покривати і придушувати недосконалості нашої плоті. Плоди цього саду – це плоди Божого Духа, які Він спочатку насадив у людині, які зіпсувалися через гріх, і які Він тепер насадив заново і буде розвивати в серцях Своїх освячених. Плоди Духа, які повинні бути явні з тою чи іншою мірою досконалості у всіх послідовниках Ісуса, такі: “Любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, здержливість: Закону нема на таких”.

Апостол пояснює, що ті, які стали послідовниками Христа, розіп'яли плоті з її пристрастями і бажаннями. Вони добровільно погодилися жити всупереч емоціям і бажанням занепалої плоті. Він закликає: “Коли духом живемо, то й духом ходимо!”. Божий Дух оживив нас і в кінцевому підсумку повинен нас удосконалити. Але він може удосконалити нас тільки тоді, коли ми ведені ним і ходимо його шляхами. Інакше ми не будемо придатні для місця в Царстві, яке б інше місце в Божому улаштуванні ми не займали. Одна з найбільш небезпечних речей, які облягають християнина – це марнославство. Воно приносить великі неприємності, провокує більше сварок і заздрощів, ніж прийнято вважати. Якщо ми ходимо Духом нашого Учителя, це означає, що замість того, щоб бути пихатими, ми будемо лагідними, смиренними, готовими вчитися. І тільки такі в кінцевому підсумку будуть готові до слави, честі та безсмертя, які Бог дарує вірним у Другому Приході нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа.

ЧИ БУЛА НЕЧЕСНОЮ ПОВЕДІНКА ЯКОВА З ІСАВОМ?

Було поставлено запитання: “Чому Яків забрав у свого брата Ісава первородство і благословення? Чому Він не *дав* йому юшки, коли той був голодний, а *продав* її йому?” Ми вважаємо справедливим припустити, що і Ісав, і Яків були голодні. Доказом того, що Яків був голодний, було те, що він приготував юшку. У нас також є доказ того, що Ісав був голодний, але в нас немає доказів того, хто з них був більше голодний. Вважаємо, що вони були приблизно однаково голодні і що на двох їжі не вистачало. Ісав дав зрозуміти, що він хоче чогось поїсти, і Яків вирішив, що це відповідний момент для того, щоб взяти те, що було в Ісава, але чого Ісав насправді не хотів.

Також розумно припустити, що все життя Ісава була байдужим до релігійних справ та інтересів. Він породичався з сім'ями навколишніх язичницьких народів, повністю нехтуючи обітницею, даною Аврааму, взявши кілька негідних дружин, як висловилася його матір. Якщо це так, то цілком ймовірно, що в нього і Якова було багато розмов про Божу обітницю, дану їхньому дідові Аврааму, і про те, як прийде виконання цієї обітниці, і що Ісав весь цей час був невіруючим. І ось, коли настав відповідний час, і вони обидва були голодні, а була їжа, Яків сказав: “Ти не дбаєш про своє первородство, Ісаве, і не цінуєш цієї обітниці, даної Аврааму. Вона для тебе нічого не означає. Я скажу тобі, що ми зробимо. Ти можеш отримати вечерю, а я – первородство. Це вигідна угода?” Ісав сказав: “Так, це угода, бо я більше хочу вечері, ніж первородства”.

Це була чесна угода. Якщо хтось купує будинок за вигідною ціною, і покупець та продавець задоволені угодою, ми не скажемо, що це обман або грабіж. І так було з Яковом. Аврамова обітниця, з точки зору очікувань Ісава, була для нього неважливим. Він не довіряв цій обітниці. Апостол Павло звертає нашу увагу на це і говорить, що Ісав був безбожником, тобто не вважав Божу обітницю чимось важливим. Він готовий був продати її за миску страви, мовби ця угода була йому вигіднішою і мовби кажучи: “Мій бідний брат не знає, що таке життя. Якби він взяв у мене кілька уроків, то почав би жити.

Ось він вірить у те, що Бог сказав дідові Аврааму, і думає, що коли-небудь отримає від цього щось чудове. Я не думаю, що це варто брати до уваги”. Тому Ісав, безсумнівно, вважав, що він взяв верх над Яковом, коли отримав вечерю.

ІСАВ ДБАВ ТІЛЬКИ ПРО ЗЕМНУ ЧАСТИНУ ПЕРВОРОДСТВА

Також запитують: “Чому Яків намагався обдурити свого батька?” Яків намагався отримати те, що він купив і що, як він бачив, той, хто продав йому, сам не дасть. Яків знав, що його брат був нечесною людиною з самого початку. Всі приготування були зроблені для того, щоб Ісав отримав благословення, яке він продав, і тепер він збирався вкрасти його. Яків, мабуть, розсудив: “Я постараюся запобігти цьому, щоб він не вкрав його. Я купив первородство. У мене є право представляти Ісава в цьому. Я просто спробую домогтися справедливості, щоб мій батько зробив те, що правильне і потрібне, що, як я знаю, є волею Бога, тому що Бог сказав нашій матері про це під час нашого народження – що благословення має перейти до мене. І ось, за Божим провидінням, воно перейшло до мене законним шляхом, завдяки тому, що мій брат не дбав про нього, а я дуже дбав. Тепер питання тільки в тому, як я його отримаю. Насправді, Ісав не цінує первородство, хіба що з земного погляду. Я знаю, що його анітрохи не хвилює обітниця, дана батькові; він у неї не вірить. Він думає тільки про майно, яке дістанеться мені, якщо мене визнають старшим сином”.

Яків знав, що в нього будуть неприємності, якщо він спробує отримати благословення, і все ж він з такою любов'ю ставився до цієї обітниці, вважаючи, що від неї прийде велике благословення, що був готовий відмовитися від усього. Він був готовий стати вигнанцем у своєму домі, щоб тільки отримати духовну частину обітниці, і тому він покинув свій дім, добре розуміючи, що втрачає земні маєтки свого батька і отримує тільки духовне благословення, якого Ісав не бажав. Він не намагався відібрати в Ісава ту частку, яку хотів Ісав.

Хтось може запитати: “Якщо Яків знав, що Господь обіцяв йому це благословення через

його матір, то чи не було браком віри з його боку не визнати, що Господь дасть йому його без жодного обману або введення в оману?" Ми вважаємо, що якби Яків жив у наш час і мав всі ті переваги, які маємо ми, – настанови Старого і Нового Завітів і зачаття святого Духа, – він міг би навчитися проявляти віру, яка і так вже була сильною вірою в Божу обітницю. Він міг би навчитися очікувати Господа. У нас є багато переваг перед ним у всіх цих відношеннях. Перед ним було дуже мало прикладів того, як очікувати Господа і т. д., і він, по крайній мірі, показав свій запал, енергію і довіру до Бога на тому шляху, який обрав. Тому, що стосується людини, яка не була зачата від святого Духа, ми вважаємо, що він прекрасно впорався зі своїм завданням.

ЯКІВ НЕ ОТРИМАВ ДОКОРУ ВІД ГОСПОДА

У зв'язку з цим ми вважаємо за потрібне пам'ятати, що всі наші уявлення ми повинні вимірювати Божественним критерієм, і якщо ми цього не робимо, то робимо помилку. Божественний критерій найкращий. Так от, згідно із записом, Господь не сказав ні слова проти Якова під час всього, що сталося, і якщо Богу не було чого сказати проти нього, то хто ми такі, щоб нам було що сказати?

Коли Яків утік до Падан-Араму зі страху перед своїм братом, залишивши свій дім і все майно, яке належало йому після купівлі, бажаючи, щоб воно назавжди залишилося в руках Ісава, що він і мав намір зробити в будь-якому

разі, – коли він втік з дому та не мав нічого, крім каменю замість подушки, у ту ж ніч Господь з'явився йому уві сні. Йому було дано видіння, картину благословення, яке належало йому. Це свідчило про те, що Божа милість була з ним. А тепер подумайте, чи Бог міг і хотів домовлятися з поганою людиною? Ми так не думаємо. Ми не заперечуємо проти того, щоб інші міркували інакше, але ми будемо міркувати відповідно до того критерію, який встановив Господь, і говорити: "Так написано".

Можливо, у розповіді щось не записано, що могло би представити іншу точку зору на цю річ, яка є легшою для розуміння. Апостол Павло високо оцінює віру Якова, але вважає ганебним продаж Ісавом первородства, і каже нам, що ми не повинні уподібнюватися "безбожнику,.. що своє первородство віддав" (Євр. 12: 16). У цьому Павло ніби натякає, що можуть бути деякі, які бажають продати своє первородство, і інші, які бажають купити первородство.

Юдеї за днів нашого Господа, які не прийняли запрошення Господа і не були справді ізраїльтянами, продали за "сочевичне вариво" земних благословень і земної прихильності свої небесні, духовні права; а ми, язичники, яким це право не належало з природи, були запрошені, щоб побачити, чи зможемо ми оцінити привілеї і отримати нагороду. І ми *отримаємо* нагороду; ми *отримаємо* первородство Ісава, а клас Ісава не отримає його.

R4686 (1910 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг "Виклади Святого Письма"
  - Том 1 – "Божественний план віків" (укр.)
  - Том 2 – "Надійшов час" (укр. та рос.)
  - Том 3 – "Нехай прийде Царство Твоє" (укр. та рос.)
  - Том 4 – "Битва Армагеддону" (укр.)
  - Том 5 – "Примирення між Богом і людьми" (укр.)
  - Том 6 – "Нове Створіння" (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.